

Logbook of an Observer

അഥവാ

ഒരു നിരീക്ഷകന്റെ കുറിപ്പുകൾ

Jinesh K J

Lets add the License/dedication here

ഉള്ളടക്കം

ജീവിക്കുവാനുള്ള കാരണങ്ങൾ	1
Anivar's email to Swathanthra Malayalam Computing	7
1 Blog Posts	9
My First Post	9
Politics in campus: the need of time	10
മൊബൈലും വിദ്യാർത്ഥിയും	11
സാരിയെക്കുറിച്ച് എന്റെ വിനീത അഭിപ്രായം	13
സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയർ - ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ	14
Account of a campus gang war!!!	16
മലയാളിയുടെ പെൺകാഴ്ചയെപ്പറ്റി...	18
സോഫ്റ്റ് വെയർ സ്വാതന്ത്ര്യം	20
Being Lonely (its good if it makes you think!!!)	22
നന്ദി മൈക്രോസോഫ്റ്റ്... നന്ദി മമൂട്ടി...	25
ശാസ്ത്രവും മതവും - ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ	27
"ക്രിക്കറ്റ്, ദേശീയത, പണം" - ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ	30
"Please Read the Offer Document Carefully Before..."	33
എന്റെ ചില സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര ചിന്തകൾ	35
ചില സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര നിരീക്ഷണങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും	38
അഭിനവ് ബിരുദവും ഒളിമ്പിക് സ്വർണ്ണവും ചില ചിന്തകളും	41
പിണറായി, വിദ്യാഭ്യാസം, സമൂഹം, മുൻവിധികൾ,സ്വാതന്ത്ര്യം	43
ക്രിക്കറ്റ്, ദേശീയത, പണം, ഐ.പി.എൽ. എതിർക്കപ്പെടേണമോ?	46
Asus eeepc 1005HA hotkeys and ubuntu lucid	48
Asus eeepc 1005HA and MeeGo 1.0.1	50

Again on student politics, freedom of expression and interestingly my views about women	53
Evaluating FOSS Contributions	56
2 മലയാളം ഇന്റർനെറ്റ് വാർത്താ പോർട്ടലിൽ നിന്നും കാറോട്ടത്തിന്റെ മാസ്കരികത: ഫോർമുല വൺ	59
3 Hospital Logs	61
Hospital Log 1	61
Hospital Log 2	68
Hospital Log 3	76
Hospital Log 4	80

ജീവിക്കുവാനുള്ള കാരണങ്ങൾ

“ലളിത എന്ന ഇൻപുട്ട് മെമേഡിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്, 2007ലെ ഫ്രീഗിൽ സമ്മർ ഓഫ് കോഡ് പ്രോജക്റ്റിൽ എസ്എംസിയെ പ്രതിനിധീകരിച്ച അഞ്ചുവിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരാൾ, ശിൽപ്പ പ്രോജക്റ്റിലും pydfilibലും ഒട്ടേറെ കമ്മീറ്റുകൾ, മലയാളം ഒസിആർ വീകസിപ്പിക്കാനുള്ള രണ്ടുവ്യത്യസ്ത പരിശ്രമങ്ങളിൽ പങ്കാളി, ഗുരു താളുകൾ മലയാളത്തിലാക്കുന്ന യജ്ഞത്തിന്റെ കാർമ്മികൻ, ഭാഷാസാങ്കേതികവിദ്യയിലെ മാനകീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുൻനിരപ്പോരാളി”

എത്രതവണ ഈ കുറിപ്പെഴുതാനിരുന്നിട്ട് കരഞ്ഞുവീർത്ത കണ്ണുകളുമായി എഴുന്നേറ്റുപോയെന്നറിയില്ല. ഏതു സ്വകാര്യഃഖത്തെയും സ്റ്റോറിയാലായി മാത്രം കണ്ടുപരിചയമുള്ള ഒരു പ്രൊഫഷണിൽ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. പക്ഷെ ജിനേഷിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിയമങ്ങൾ തെറ്റുന്നു.

ഇന്നലെ ഉച്ചയ്ക്കാണ് ജിനേഷിന്റെ വിധോഗമറിയുന്നത്. വെല്ലൂർ സിഎംസിയിൽ ക്യാൻസറിനോടുപൊരുതിത്തോറ്റ ഞങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരൻ ഇന്നു മണ്ണാർക്കാട്ട് അന്ത്യവിശ്രമമായി. ജിനേഷ് കാഞ്ഞിരങ്ങാട്ടിൽ ജയരാമൻ എന്ന ജിൻസ്ബോണ്ടിൻ മലയാളത്തിന്റെ കണ്ണീരിൽക്കുതിർന്ന യാത്രാമൊഴി.

അറിയില്ല, എന്തൊക്കെയാണെഴുതേണ്ടതെന്ന്. പലതരത്തിലുള്ള ബന്ധമായിരുന്നു, എനിക്ക് ജിനേഷുമായി ഉണ്ടായിരുന്നത്. സ്വതന്ത്ര മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങിലെ സജീവാംഗം എന്ന നിലയിലുള്ള ബന്ധമാണ് ആദ്യത്തേത്. അതുവഴി ജിനേഷിന്റെ ബ്ലോഗിലേക്കും എത്തിപ്പെട്ടു. The log book of an observer എന്നായിരുന്നു അവന്റെ ബ്ലോഗിനു പേരിട്ടിരുന്നത്. നിരീക്ഷകന്റെ ആ നാൾവഴിപ്പുസ്തകം ഇന്ന് ഇൻവൈറ്റഡ് റീഡേബിൾ വേണ്ടി മാത്രം തുറന്നിട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിലെ കുറിപ്പുകൾ എവിടെപ്പോയോ എന്തോ... ബ്ലോഗ് വായനയിലൂടെ ശക്തമായ ബന്ധം പിന്നീട് ഗാഢമായ സുഹൃദ്ബന്ധമായി മാറി.

മലയാളം എന്ന ഈ വെബ്സൈറ്റ് തുറന്നതോടെ തുടക്കംമുതൽ തന്നെ ഞങ്ങളുടെ ടീമിൽ ഒരംഗമായി ജിനേഷ് മാറി. മലയാളരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ഫോർമുല വൺ റേസുകൾ റിവ്യൂ ചെയ്തു. ഐപിഎൽ എന്ന കായികമാമാങ്കത്തിന്റെ വാതിൽപ്പറം കളികളെക്കുറിച്ചെഴുതി. ആസ്റ്ററിക്സ് എന്ന കാർട്ടൂൺ പരമ്പരയെക്കുറിച്ചും ദി ബിഗ് ബാങ്ക് തിയറി എന്ന സിറ്റ്കോമിനെക്കുറിച്ചും സ്വത്വരാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ചും മാദ്ധ്യമങ്ങളുടെ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ ഒരേ തീവ്രതയോടെ ജിനേഷ് എഴുതി. തലമുടിയെക്കുറിച്ച് ഒരുപന്യാസം എന്ന ഏറെക്കുറെ പേഴ്സണലായ കുറിപ്പും മലയാളത്തിലെഴുതി. ഇവിടെ ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന സ്റ്റോറികളിൽ ഫാക്ടൽ എറേഴ്സ് വരുമ്പോളെല്ലാം

അതുതിരുത്താൻ ഓടിയെത്തി. എഴുതിയതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ജീമെയിൽ ചാറ്റുകളിൽ പറഞ്ഞുതീർത്തു.

ഫിലോസഫി, പൊളിറ്റിക്സ്, സൊസൈറ്റി, സയൻസ്, കമ്പ്യൂട്ടേഷനൽ ലിബ്രസ്റ്റിക്സ്, മെടോ സെക്ഷ്യാലിറ്റി എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ പടർന്നുകിടന്നു, ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ. രോഗക്കിടക്കയിൽ അനാരോഗ്യത്തിന്റെ ഇടവേളകളിൽ അൽപ്പാൽപ്പം സംസാരിക്കാനാവുമ്പോഴെല്ലാം ജിചാറ്റിൽ വന്നുനിറഞ്ഞു, ജിനേഷ്. തന്നെ കാർന്നുതിന്നുന്ന ക്യാൻസറിനെക്കുറിച്ച്, ക്യാൻസറിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച്, തന്റെയടുത്ത ബസ്സിൽ കിടക്കുന്ന രോഗിണിയായ പെൺകുട്ടിയെക്കുറിച്ച് ഒക്കെ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഏതാനും കുറിപ്പുകളെഴുതി, അവ എനിക്കയച്ചുതന്നു. മലയാളത്തിലേക്ക് തീവ്രതകറയാതെ പരിഭാഷ ചെയ്യാൻ അവ ബ്ലോഗിലൂടെ പരിചിതമായ ഡോ. സുരജിനെ ഏൽപ്പിച്ചു. സുരജുമായി തന്റെ മെഡിക്കൽ ഹിസ്റ്ററി പങ്കുവെച്ചു. മരണമല്ലാതെ മറ്റൊരു രക്ഷാമാർഗ്ഗമില്ലാത്ത അർബുദവകഭേദമായിരുന്നു, ജിനേഷിന്റേത്. അക്കാര്യം ഡോക്ടർമാരിൽ നിന്നു കൃത്യമായി ജിനേഷ് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. സുരജും അതുതന്നെ എന്തോടുകൂടിപ്പോൾ ഞാൻ നീറിയ നീറ്റൽ ...

എന്നാൽ ഇതൊന്നും വലിയ കാര്യമല്ല എന്ന മട്ടിലായിരുന്നു, ജിനേഷ്. തന്റെ ആരോഗ്യത്തെക്കുറിച്ചും ചികിത്സയെക്കുറിച്ചും ചോദിക്കുന്ന സൈബർ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു ജിനേഷ് കാട്ടിക്കൊടുത്തിരുന്നത് xkcdയിലെ രണ്ടു കാർട്ടൂണുകളായിരുന്നു (<http://xkcd.com/931/> , <http://xkcd.com/938/>) എന്ന് അനിവർ അരവിന്ദ് എസ്എംസി മെയിലിങ് ലിസ്റ്റിൽ എഴുതിയ ചെറുകുറിപ്പിൽ¹ അനുസ്മരിക്കുന്നു.

നിർത്താത്ത പനിയും നടുവേദനയും കാലിനു കഴപ്പും ചുമയുമൊക്കെയായിട്ടാണ്, ജിനേഷിനെ ആദ്യം പരിശോധനയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നത്. അകാരണമായ ക്ഷീണമായിരുന്നു, മറ്റൊരു ലക്ഷണം. ആശുപത്രിയിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ഈ കാരണങ്ങൾ വച്ച് ജിനേഷ് അർബുദം ഊഹിച്ചിരുന്നു. കൺഫേം ചെയ്തശേഷം അതേക്കുറിച്ച് ഒരു ഗവേഷകനുമത്രം കഴിയുന്ന നിർമ്മമതയോടെ വായിച്ചുപഠിച്ചു. പുതിയ പുതിയ മെഡിക്കൽ ജേണലുകളിൽ അതേക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പരതി. താൻ പെട്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കി.

ജിനേഷിന് താൻ തിരിച്ചുവരില്ലെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. അന്ത്യശ്വാസം വരേയും അർബുദത്തെ അവഗണിച്ചും താൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ വല്ലാത്തൊരാസക്തിയോടെ വ്യാപൃതനാവാനു ആ തിരിച്ചറിവ് ജിനേഷിനു ബലം പകരുകയാണുണ്ടായത്. മരണഭീതിയിൽ തകർന്നില്ലാതെയാകുന്നതായിരുന്നില്ല, ഭാസുരമായ ഭാവിയിലേക്കു മാത്രം ചിന്തിക്കുന്നതായിരുന്നു, ആ നിശ്ചയദാർഢ്യം. താൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ തനിക്ക് ഉപകാരപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉപകാരപ്പെടുമെന്ന്

¹See article 'Anivar's email to Swathanthra Malayalam Computing'

ജിനേഷിന് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ കണ്ടെത്തിയ ആനന്ദമാണ് വേദനയെ അൽപ്പാൽപ്പമെങ്കിലും മറികടക്കാൻ സഹായിച്ചത്.

ഇടയ്ക്ക് ക്യാൻസർ ശരീരത്തിൽനിന്നു പൂർണ്ണമായി മാറിയെന്നു പറഞ്ഞ ഘട്ടത്തിൽ മാത്രമാണ് ജിനേഷ് സ്വസ്ഥജീവിതത്തിലേക്കുള്ള മടക്കം പ്രതീക്ഷിച്ചത്. അപ്പോഴാകട്ടെ, ജീവിതാസക്തി അതിന്റെ എല്ലാത്തിലുടനീളം വന്നുദിക്കുന്നതുകണ്ടു. രോഗമടങ്ങി പാലക്കാടു വീട്ടിലെത്തിയാലുടൻ കൂട്ടുകാരെക്കൂട്ടി ഒരു ഒത്തുകൂടൽ നടത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചുവരെ സെപ്തംബറിൽ സംസാരിച്ചു.

കീമോയ്ക്കു ശേഷമുള്ള ബലഹീനതയുടെ നാളുകളിൽ കഴൽഭക്ഷണം മാത്രം ഉള്ളിലേക്കെടുക്കുവേ കമ്പ്യൂട്ടർ ഉപയോഗിക്കാനാവാതെ വന്നപ്പോഴും ഞങ്ങളോടൊക്കെ ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റെ പേരുപറഞ്ഞു് അവ വാങ്ങി അയച്ചുതരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ചരിത്രവും സമൂഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒട്ടേറെ പുസ്തകങ്ങളാണ് ഇക്കാലയളവിൽ ജിനേഷ് കുടിച്ചുവറ്റിച്ചത്. അവയിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി കസാൻദ്സാക്കീസിന്റെ റിപ്പോർട്ട് ടു ഗ്രീക്കോ എന്ന ആത്മകഥാപുസ്തകത്തിലും മുങ്ങിത്താഴ്ന്നു. ഓരോ വായനയിലും പുതുമനോഹരമാകുന്ന ഓരോ അടങ്കലിലും ജീവിതകാലമന കലർന്നിരിക്കുന്ന ഇപ്പസ്തകം വായിക്കാനെന്നേ, ഇത്രയും താമസിച്ച് എന്ന് എന്നോടു് അത്ഭുതംകൂറി. അതേ തീർത്തിലുടനീളം ചിന്തയിൽ വിസ്ഫോടനം സൃഷ്ടിച്ച തത്വചിന്തകരേയും ഉൾക്കൊണ്ടു.

എഫ്ഇസി പോലെയുള്ള സൈബർ ഇടങ്ങളിൽ വല്ലപ്പോഴും മാത്രം വായ് തുറന്നു. പറയാൻ കാര്യമില്ലാത്തതായിരുന്നില്ല, നിറ്റ്പിക്കിങ് തീരെ താത്പര്യമില്ലാതിരുന്നതാണ് ഈ ഒതുങ്ങലിനു കാരണം. തനിക്ക് പറയാനുള്ളത് സുഹൃത്തുക്കളോടു പറഞ്ഞുതീർക്കുകയായിരുന്നു, ജിനേഷ്. എന്നിട്ടും ഫോർത്ത എസ്റ്റേറ്റ് കൂട്ടിൽ എന്ന ഡിസ്കഷൻ ഗ്രൂപ്പിൽ ജിനേഷ് എഴുതിയ എണ്ണിപ്പെറ്റുകിയ മെയിലുകൾ സൂചിന്തിതവും ആലോചനാമൂതവുമായ വാദമുഖങ്ങൾക്കു കന്തമുന്നുകളായി. ലോ വെയ്സ് ജീൻസിനെക്കുറിച്ചും സിനിമാറ്റിക് ഡാൻസിനെക്കുറിച്ചും ആഫ്ഫർ മാച്ച് പാർട്ടികളെക്കുറിച്ചും യുഎഡിയെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ ജിനേഷ് പങ്കുവെച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾ കൺസർവേറ്റീവ് മനോഘടനകളുടെ സ്വാസ്ഥ്യംകെടുത്തി. ഷാമ്പു ചെയ്തു മനോഹരമാക്കി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന തന്റെ നീളൻ മുടിയെക്കുറിച്ചും കീമോയുടെ ഫലമായി അതുകൊഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ചുമൊക്കെയെഴുതിയ ഹൃദയഭേദമായ കുറിപ്പാണ് എഫ്ഇസിയിൽ ജിനേഷ് അവസാനമായി എഴുതിയ മെയിലുകളിൽ ഒന്ന്. യൂണിക്കോഡ് മെയിലിങ് ലിസ്റ്റിലും എസ്എംസി ലിസ്റ്റിലുമായി ചില്ലുകുരവിവാദം കൊടുമ്പിരികൊണ്ട കാലത്തു് ജിനേഷ് എഴുതിയ വരികളും ഓർക്കാതെവയ്തു.

അതേ നിമിഷം, ജീവിച്ച 24 വർഷങ്ങളിലും അവനോടു് അടുത്തുപരിചയപ്പെടാൻ സാധിച്ച ഓരോരുത്തർക്കും അഭിമാനത്തോടെ ഓർക്കാനുള്ളതുമാത്രം മിച്ചംവെച്ചു. ടേറിയ സൈബർ തർക്കങ്ങളിൽ വല്ലപ്പോഴും തലയിട്ടു് അഭിപ്രായം പറഞ്ഞിരുന്ന ഈ ചെറുപ്പക്കാരനോടു കാലുഷ്യം സൂക്ഷിക്കാൻ എതിരഭിപ്രായക്കാർക്കുപോലും

കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അത്രയ്ക്കു സൗമ്യദീപ്തമായി സംഭാഷണങ്ങളെ ഒരുക്കിയെടുക്കാൻ ജിനേഷിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങിന് ജിനേഷ് നൽകിയ സംഭാവനകളെ എണ്ണിപ്പറയാതെ ഈ കുറിപ്പ് അവസാനിപ്പിക്കാനാവില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കായി സിഡാക് വികസിപ്പിച്ച ഇൻസ്റ്റിറ്റ് ഇൻപുട്ട് മെഥേഡിന്റെയും ആംഗലേയത്തിൽ മലയാളമെഴുതുന്ന മൊഴിയും സ്വനലേഖയും അടക്കമുള്ള phonomic രീതികളുടെയും സങ്കലനമായി ൧൭ ലിനക്സ് ഓപ്പറേറ്റിങ് സിസ്റ്റങ്ങളിൽ ലഭ്യമായ ലളിത എന്ന ഇൻപുട്ട് മെഥേഡ് ജിനേഷിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. 2007ലെ റൂഗ് സമ്മർ ഓഫ് കോഡ് പ്രോജക്ടിലേക്ക് എസ്എംസി തിരഞ്ഞെടുത്ത അഞ്ചുവിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരാളായാണ് ജിനേഷ് സ്വതന്ത്ര മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങിൽ സജീവമാകുന്നത്. ൧൭ പ്രോജക്ടിന്റെ താളുകൾ മലയാളത്തിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്ന ടീമിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന ശ്യാം ആത്മഹത്യ ചെയ്തതിനെത്തുടർന്ന് ആ പ്രോജക്ടിന്റെ കൺവീനർ ആയും ജിനേഷ് പ്രവർത്തിച്ചു. ശ്യാം കോഡിനേറ്റ് ചെയ്ത പരിഭാഷകളെ പുസ്തകമാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ അവ എഡിറ്റ് ചെയ്യുന്ന കർത്തവ്യവും ജിനേഷ് നിർവ്വഹിച്ചു. കോ എഡിറ്ററാവാൻ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും സ്വതസിദ്ധമായ മടിയും മറ്റുതിരക്കുകളും മൂലം എനിക്കു കഴിഞ്ഞതുമില്ല.

മലയാളത്തിലാരംഭിച്ച് സന്തോഷ് തോട്ടിങ്ങലിന്റെയും വാസുദേവിന്റെയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യയിലും വിദേശത്തുമുള്ള ഒട്ടേറെ ഭാഷകളിലേക്ക് വളർന്ന ശിൽപ്പ പ്രോജക്റ്റിൽ തുടക്കം മുതൽ തന്നെ ജിനേഷിന്റെ പങ്കാളിത്തമുണ്ടായിരുന്നു. ശിൽപ്പയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടേറെ പ്രതീക്ഷകൾ വച്ചുപുലർത്തുന്നയാളെന്ന നിലയിൽ ഈ പ്രോജക്റ്റിൽ ജിനേഷ് അവതരിപ്പിച്ച മാറ്റങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളുമൊക്കെ എത്രമാത്രം വിലപ്പെട്ടതാണെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നു.

ഹൈദരാബാദ് ഐഐഎഐടിയിൽ ജിനേഷ് ഉൾപ്പെടുന്ന ഗവേഷകസംഘം മലയാളം ഒസിആർ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിലായിരുന്നു. കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്പോൺസർ ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രോജക്ട് പ്രൊപ്രൈറ്ററി മോഡിൽ നീങ്ങുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഉള്ളൂരുന്ന സങ്കടം ജിനേഷ് സൂക്ഷിച്ചു. അതിനെ മറികടക്കാൻ ടെസറാക്ട് ഒസിആറിനെ മലയാളം പഠിപ്പിക്കാനുള്ള സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയർ പ്രോജക്ടിനുവേണ്ടിയും ജിനേഷ് കോഡെഴുതി. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇവയൊന്നും പൂർണ്ണമായും ഉപയോഗ്യതമാകുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് ഇനിയും എത്തിയിട്ടില്ല.

സാങ്കേതികവിദ്യയും ഭാഷയും തമ്മിലുള്ള സങ്കലനത്തിൽ ഉടലെടുക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ ജിനേഷ് അർപ്പിച്ചിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇന്റർനാഷണൽ ഡൊമെയ്ൻ നെയിം (IDN) സ്റ്റാൻഡേർഡ് സെറ്റ് ചെയ്യുന്നതിന് സിഡാക് സമർപ്പിച്ച ഡ്രാഫ്റ്റിലെ പോരായ്മകൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി എസ്എംസിക്കുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ ക്രിട്ടിക് ഡോക്യുമെന്റ് എഴുതിയവരിലൊരാൾ ജിനേഷ് ആണ്. ഈ ക്രിട്ടിക്കിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സിഡാക് മുൻകയെടുത്ത് എസ്എംസി അടക്കമുള്ള

വിവിധ സംഘങ്ങളുമായി ഇതുസംബന്ധിച്ച് തിരുവനന്തപുരത്ത് കഴിഞ്ഞ മാസം കൺസൽട്ടേഷൻ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഇൻസ്പിക്ടർ കീബോർഡ് ലേൗട്ട് കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താനുള്ള സിഡാക്കിന്റെ നിർദ്ദേശത്തിൽ കടന്നുകൂടിയ ചില പാകപ്പിഴകൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാനും ജിനേഷ് ആയിരുന്നു മുൻകയ്യെടുത്തത്. ഈ ഡ്രാഫ്റ്റിൽ പിന്നീടു സിഡാക് തിരുത്തൽ വരുത്തുകയുണ്ടായി. സെപ്തംബറിൽ അവസാനമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ ജിനേഷ് എന്നോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടത്, ഈ പുതുക്കിയ ഡ്രാഫ്റ്റിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉടനെ തന്നെ ക്രിട്ടിക് പുതുക്കണമെന്നും തനിക്ക് അതിനി സാധിക്കുമെന്നു കരുതുന്നില്ല, എന്നുമാണ്. മരണം തൊട്ടുമുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഇതുപറഞ്ഞതെന്ന് ഇതെഴുതുമ്പോഴും വിശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല.

യുഎഡിയുടെ ഭാഗമായി നടപ്പാക്കുന്ന ബയോമെട്രിക് ഐഡന്റിഫിക്കേഷനിലെ ചതിക്കുശികൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന ഒരു ലേഖനം തയ്യാറാക്കുവാൻ ഇതിനിടെ ജിനേഷ് തുടങ്ങിയിരുന്നു. സന്തോഷ് തോട്ടിങ്ങലിനെയും എന്നെയും കോ-ഓമർമാരാക്കി ആരംഭിച്ച ആ പരിശ്രമം സൈബർ പെരുമ്പാതയിൽ പാതിവഴിയിൽ കിടക്കുകയാണ്. ഈ ലേഖനം മലയാളത്തിലാണെങ്കിൽ economic and political weeklyയ്ക്കു വേണ്ടി അനിവദമായി ചേർന്ന് ഇതേ വിഷയത്തിൽ മറ്റൊരു ലേഖനവും തയ്യാറാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതും അപൂർണ്ണതയിൽ വിട്ടാണ് ജിനേഷ് വിടവാങ്ങിയത്.

commits to pypdflib

silpaയിലേക്കും pypdflib ലേക്കും രോഗത്തിന്റെ മുൻഭവനത്തിലും ജിനേഷ് നടത്തിയ കമ്മിറ്റികൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. യൂണിക്കോഡ് മലയാളത്തിലുള്ള ലേഖനങ്ങൾ വെബ്സിൽ നിന്നു നേരിട്ടു പിഡിഎഫ് ആക്കി മാറ്റാൻ ഉതകുന്ന library ആണിത്.

ജിനേഷ് ചെയ്തതൊന്നും വെറുതെയൊന്നുമില്ല, എന്നുറപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന സുഹൃദ് വലയം സായം ഇൻടോവേർട്ട് എന്നുകരുതുന്ന ഈ ചെറുപ്പക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥ ഹാക്കർക്ക് നൽകാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ബഹുമാനം അവർ നേതൃത്വം നൽകിയ പ്രോജക്ടുകളെ വിജയത്തിലേക്കു നയിക്കുകയാണ്. ആ തരത്തിലുള്ള ആലോചനകൾ ആഷിക് സലാഹുദ്ദീന്റെയും വാസുദേവിന്റെയും അനിവറിന്റെയും മറ്റും മുൻകയ്യിൽ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

പൊട്ടുന്നനെ ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കുകയാണ്. ഇതിനപ്പുറമെഴുതാൻ എനിക്കുകഴിയില്ല. ഇതെഴുതുമ്പോൾ വീണ്ടും വാവിട്ടുള്ള കരച്ചിലിലേക്ക് ഞാൻ വഴുതിവീഴുകയാണ്. നീ മരിച്ചുവെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ എനിക്കിപ്പോഴും കഴിയുന്നില്ല. ജിനേഷ്, നീ ജീവിക്കുന്നു, ഞങ്ങളിലൂടെ.

(30 September 2011)²

സെബിൻ ഏബ്രഹാം ജേക്കബ് (മലയാളം ഇന്റർനെറ്റ് വാർത്താ പോർട്ടലിന്റെ എഡിറ്റർ)

²<http://malayalam/palavak/mv/12927/ജീവിക്കുവാനുള്ള-കാരണങ്ങൾ>

Anivar's email to Swathanthra Malayalam Computing

Yes, I am writing this with tears. He was a close friend, co-traveler, and colleague in SMC.

He was a student in IIT hyderabad, working on CVIT lab, in the team to develop a malayalam OCR. He was under the treatment for Leukemia in CMC Vellore for past 2 years. He was very active contributor to Swathanthra malayalam Computing's projects and various other FOSS projects such as pypdflib, silpa project etc even from his hospital bed. In addition he used to write articles in malayalam on various topics. In FEC also he was quite active and contributed to various discussion threads. He was one among SMC's Google summer of code candidates in 2007. His contribution to standardization discussions such as critique to International Domain names standard for malayalam, Inscript 2 draft keyboard standard etc was also commendable.

He was always available on google chat when he is in the intervals between treatments, we used to talk a lot about various contemporary topics. Jinesh was working on a paper about pitfalls in Biometric standards UID adopted, and he used to send a lot of contemporary research papers on biometrics to me .

Our last chat (around sep 4th) was about planning get together, when he reaches home after treatments. Whenever we asks about his treatment details he used to show this XKCD comic <http://xkcd.com/931/>

When he was in MES , he was the organiser of mny FOSS activities in their campus and he was an initiator for Swatantra software user group Malappuram.

ജിനേഷിന്റെ മറ്റ് സൈബർ സാന്നിധ്യങ്ങൾ

Blog <http://www.jinsbond.in/>

Facebook <https://www.facebook.com/jinesh.jayaraman>

Twitter <http://twitter.com/#!/jinsbond007>

Picasa <http://picasaweb.google.com/jinesh.k>

<http://fci.wikia.com/wiki/User:Jinesh.k>

<https://github.com/santhoshtr/pypdflib/commits/master>

<http://code.google.com/p/tesseractindic/wiki/IndicLanguageTesseract>

1

Blog Posts

My First Post

Life becomes hard nowadays, sitting at home nothing to do makes me read more. I usually go for novels. But this time I decided to closely follow the reports and articles of top stories in news papers. Within a day or two, what I understood was, if these people started writing fiction, then the lead writers of today will have to look for something else to do. The interviews of important personalities are now live fed by channels. But we will be reading a totally different story of what we saw and heard the last day. For those who cry about the dryness in Malayalam literature, here is the answer. People with good level of imagination is now with media. (July 05, 2007)

Politics in campus: the need of time

I have read a lot, seen a lot and heard a lot about campus politics. When thinking with the open mind of a student who is bothered about the situation of the country today, I have a small comment to put forward regarding campus politics.

I just completed my professional course from one of the most criticized campuses of today in the name of campus politics. So I guess I am eligible to propose a view on the issue. Banning politics in campus is just like banning internet for the thousands of websites with so called inappropriate content.

What I am telling is, the most important part of the country's administration system is legislature. It is where the decisions are taken and new rules are made. Other pillars of democracy, like executive, judiciary and media; does the job of implementing and cross checking the decisions made by legislature. So by banning the politics in campuses, what is today's society aiming at? Creating an uneducated legislature, so that it acts as a spoon in the arms of the enemies of the state?

The main problem authorities raise about campus politics is the violence in the process. The campus is mostly youngsters between 17 and 25, the hot and energetic period, in malayalam ചോര തിളയ്ക്കുന്ന പ്രായം. It is the duty of society and authorities to control the law and order. If students are able to think about parents when any problem comes, then they will never go to make any violence in campus. Also if somebody wants to make problems in campus, he will make that irrespective of politics. It is the duty of society to provide good political basis, election mechanism and facilities. It is never the right solution to ban politics in campus just because the society and authorities fail to implement it in the right way.

Whatever the case maybe, campus politics act as a direct impression of what happens in the original society. Is it because of that authorities oppose campus politics? I don't know. I have not been able to express all that I wanted to. Please post your comments. Then I guess I will be able to open up better. (July 15, 2007)

മൊബൈലും വിദ്യാർത്ഥിയും

കറച്ചു കാലത്തെ ഇടവേളക്കു ശേഷം കാലികപ്രസക്തമെന്നെനിക്ക് തോന്നിയ ഒരു വിഷയവുമായി,

ഈയടുത്തൊരു ദിവസം ടെലിവിഷനിൽ കണ്ടൊരു പരിപാടിയാണ് എന്നെക്കൊണ്ടിതെഴുതിക്കുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥിയും മൊബൈലും ആയിരുന്നു ആ ചർച്ചയുടെ വിഷയം. ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്ത മാർ ഇവാനിയോസ് കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥികളടക്കമുള്ള പലരുടെയും അഭിപ്രായം പുത്തൻ തലമുറ ഫോണുകൾ (വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്) അനാവശ്യമാണെന്നായിരുന്നു. വൈദ്യുതി കനിയായ്ത്തള കാരണം പരിപാടി മുഴുവനും കാണാനായില്ല, അതുകൊണ്ട് ചർച്ച സംഗ്രഹിച്ചതെങ്ങനെ എന്നറിയാനായില്ല. എന്തായാലും കഴിഞ്ഞ നാലു വർഷം ഒരു പ്രൊഫഷണൽ ബിരുദ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന ഈ ഞാനും അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ചിലത് പറയട്ടെ. ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്ത പലരും ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു പോലെ വിലകൂടിയ ഫോണുകളും അത്യന്താധുനിക സാങ്കേതിക വിദ്യയും സ്റ്റാറ്റസ് സിംബലല്ല മറിച്ച് ലോകം കൈവെള്ളയിലൊതുക്കാനുള്ള സങ്കേതങ്ങളാണ്. ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്ത അത്യന്തം പഠനതൽപ്പരരായ സുഹൃത്തുക്കൾ മാത്രമല്ല ക്യാമ്പസുകളിലുള്ളത്. മറിച്ച് ഒരു ഭൂരിഭാഗം (പഠനത്തോടൊപ്പം) ജീവിതം ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. ചിരിക്കുകയും കളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യജീവികൾ. അവർക്ക് ജീവിതത്തിലെ അനശ്വര മുഹൂർത്തങ്ങൾ പകർത്താൻ ക്യാമറയും, സംഗീതം ആസ്വദിക്കാൻ മ്യൂസിക് പ്ലെയറും. ഇന്റർനെറ്റുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ മോഡവും, സർവ്വോപരി ഫോണും, എല്ലാം ആയി പ്രവർത്തിക്കാൻ ഈ വിലയ്ക്ക്, ഈ വലുപ്പത്തിൽ ഒരുപകരണം വേറെയുണ്ടോ? ഈ ലളിതമായ സമസ്യക്ക് എനിക്കൊരുത്തരും തരിക. സ്റ്റാറ്റസിനു വേണ്ടി ഇത്തരം ഫോണുകൾ കൊണ്ടു നടക്കുന്നവർ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ ന്യൂനപക്ഷമാണ്.

മൊബൈലിന്റെ ദുരുപയോഗം തടയാൻ ഹോസ്റ്റലുകൾ നടപടികൾ വെച്ചതും സ്വീകരിക്കാറുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് അഭിമാനത്തോടെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി പറഞ്ഞ ഉത്തരം എന്നെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഞെട്ടിച്ചു കളഞ്ഞു. ഹോസ്റ്റലിൽ മൊബൈൽ കൈവശം വയ്ക്കാൻ വാർഡൻ അനുവദിക്കാറില്ലത്രേ. അത്ര നിർബന്ധമുള്ളവർക്ക് വാർഡന്റെ കൈയ്യിലേൽപ്പിക്കാം. ഫോൺ വരുമ്പോൾ വാർഡന്റെ മുഖിൽ വച്ചു സംസാരിച്ചിട്ട് തിരിച്ചു കൊടുക്കണം. ഇങ്ങനെ മൊബൈലുപയോഗിക്കുന്ന സുഹൃത്തിനും കൂട്ടുകാർക്കും പുത്തൻ തലമുറയെന്നല്ല, മൊബൈൽ തന്നെ ആവശ്യമില്ല. അവർക്കൊക്കെ അത് കരങ്ങളുടെ കൈയ്യിലുള്ള പൂമാലയാണ്. സാധാരണ മനുഷ്യരായി ജീവിക്കുകയും അവരെപ്പോലെ ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുപാടു വിദ്യാർത്ഥി സുഹൃത്തുക്കളുണ്ട് ഈ കൊച്ചു കേരളത്തിൽ. അവർക്ക് മൊബൈൽ ഒരത്യാവശ്യമാണ്. സംസാരിക്കാനും, പരസ്പരം (സ്നേഹ)സന്ദേശം

കൈമാറാനും മാത്രമല്ല, ജീവിതാഘോഷങ്ങളുടെ നേർകാഴ്ചകൾ സൂക്ഷിക്കാൻ, തന്നെ രൂപിപ്പിച്ച ഈരടികൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ആസ്വദിക്കാൻ, ഒരിക്കലും തീരാത്ത മായകാഴ്ചകൾക്കായി ഇന്റർനെറ്റ് പരതാൻ, അങ്ങനെ പലതിനും, നേരം കൊല്ലികളായ കളികളുടെ പേരിൽ മത്സരം സംഘടിപ്പിക്കാനും, സോഫ്റ്റ് വെയറിന്റെ ഉള്ളുകളിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് തിരുത്താനും പോലും. അവർക്ക് മൊബൈൽ ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത കൂട്ടാണ്. പഠിത്തം നന്നാക്കാനെന്ന പേരിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നേരെ നടക്കുന്ന ഇത്തരം ചെയ്തികൾക്കെതിരെ ആരും പ്രതികരിക്കാത്തതല്ല എന്ന അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയത്, വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെ അതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നതാണ്. ഞാൻ കണ്ടിടത്തോളം, മൊബൈൽ കാരണം മാത്രം പഠിത്തം മോശമാവുന്ന ഒരു കൂട്ടി പോലും ലോകത്തിലുണ്ടാവില്ല. പഠിക്കാൻ കഴിയാത്തവർക്ക്, മൊബൈലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു കാരണം കാണും.

പിന്നെ ദുരുപയോഗം, വ്യക്തവും, ശക്തവുമായ നിയമങ്ങളുണ്ടായിട്ടും മൊബൈൽ ദുരുപയോഗം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ, നമ്മുടെ നിയമവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പ്രശ്നമായാണ് ഞാനത് കാണുന്നത്. ദുരുപയോഗങ്ങൾ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെടുകയും, നടപടികളും ശിക്ഷകളും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്താൽ ഒരു പരിധി വരെ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ കുറയ്ക്കാനാവും. സാങ്കേതിക വിദ്യക്കനുസരിച്ച് നമ്മുടെ നിയമവ്യവസ്ഥിതിയും ഭരണസംവിധാനങ്ങളും വളരാത്തതാണെന്നു തോന്നുന്നു ഇതിനുള്ള തടസ്സം. പിന്നെ പോലീസിനോടൊപ്പം നമുക്കെല്ലാർക്കുമുള്ള മടിയും.

എറിയാനറിയാവുന്നവന്റെ കയ്യിൽ വടി കൊടുക്കരുതെന്നപോലെ, വിദ്യാർത്ഥിക്ക് മൊബൈൽ കൊടുക്കരുതെന്നു വാശി പിടിക്കുന്നവരോട്, വടി പിടിക്കാനെങ്കിലും പഠിച്ച ശേഷം എറിയുന്നവരെ നന്നാക്കുക. മൊബൈൽ ഉപയോഗത്തിൽ നിയന്ത്രണം വേണ്ടെന്നല്ല എന്റെ അഭിപ്രായം, നിയന്ത്രണവും, നിരോധനവും ഫലത്തിൽ ഒന്നാവരുതെന്നാണ്. അതു ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷമേ ചെയ്യൂ. ഔചിത്യമില്ലാത്ത മൊബൈൽ ഉപയോഗം മാത്രമേ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതുള്ളൂ എന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം. (August 28, 2007)

സാരിയെക്കുറിച്ച് എന്റെ വിനീത അഭിപ്രായം

ഞാൻ ഈ കുറിപ്പ് എഴുതുന്നത് വിഷ്ണുപ്രസാദിന്റെ പോസ്റ്റ്¹ അതിലെ മറ്റു കണ്ണികളും അവിടെയുള്ള ചർച്ചകളും കണ്ടാണ്.

സാരിക്ക് പുതുതലമുറ (ഇപ്പോ സാരിയുടത്ത് തുടങ്ങുന്നവരുടെ തലമുറ) കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനം ഞാൻ വലുതായി എന്ന് സ്വയവും മറ്റുള്ളവരെയും തോന്നിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു വസ്തു എന്ന നിലയിലാണെന്നാണ് എന്റെ തോന്നൽ. ചില സംഭവങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. ഓണത്തിന് വീട്ടിപ്പോവാൻ കഴിയാതിരുന്ന എന്നെ ഒരു അനിയത്തിക്കുട്ടി ഫോൺ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു. അവൾ സാരിയാണ് ഉടുത്തതെന്ന്, അവൾക്ക് സാരി മുതിർന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ചവിട്ടു പടിയാണ്. സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ പോയ എന്റെ ക്ലാസ്സേറ്റ് ആദ്യദിവസം ചുരിദാർ ഇട്ടു ചെന്നപ്പോൾ കുട്ടികൾക്ക് തമാശ, പിറ്റേന്ന് സാരിയും ഉടുത്ത് ചെന്നപ്പോൾ എവിടെനിന്നല്ലാതെ ബഹുമാനം, അവിടെ സാരി മുതിർന്ന സ്ത്രീയുടെ പരിവേഷം നൽകുന്നു. വെറും അഞ്ചരമീറ്റർ തുണിക്ക് ഇത്രയും മാറ്റങ്ങൾ മനുഷ്യമനസ്സിൽ വരുത്താൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അത് ചില്ലറയല്ല എന്നാണ് എന്റെ വിനീത അഭിപ്രായം. ഞാൻ സാരി ഉടുക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് സാരി ഉടുക്കാനറിയാം എന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞ ഓരോ പെങ്കുട്ടിയും അത് ഒരു പൊതു വസ്ത്രം ധരിക്കാനറിയാം എന്നതിനേക്കാളുപരി, *i have a skill* എന്ന രീതിയിലാണ് എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അഞ്ചരമീറ്റർ തുണി അഴിഞ്ഞു വീഴാതെ ധരിച്ച് സ്വതന്ത്രമായി നടക്കുക എന്നത് ഒരു കഴിവ് തന്നെയാണ്.

പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടറിഞ്ഞിടത്തോളം, സാരി സ്ഥിരമായി ഉടുക്കാൻ താൽപ്പര്യമുള്ളവർ പുതുതലമുറയിൽ ഇല്ല എന്നു പറയാം, ഒരു സെറിമോണിയൽ സ്റ്റാറ്റസ് ആണ് എല്ലാവർക്കും സാരിയോടുള്ളത്. അത്ര തന്നെ മതി എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായവും. അല്ലാതെ "സാരിയുടുക്കാനറിയാത്തവർ മലയാളി മങ്കയാവില്ല" എന്നത് വരട്ടു തത്വവാദം എന്ന ഗണത്തിൽ പെടുത്താനാണെന്നിരിക്കും.

സാരി ധരിക്കാനറിയുന്നവർ ധരിക്കട്ടെ, പക്ഷെ അതൊരിക്കലും ഒരു രീതിയിലും അവശ്യ യോഗ്യതയാവരുത്. സാരി ധരിക്കില്ലെങ്കിലും നന്നായി പഠിപ്പിക്കാനറിയുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ നിങ്ങൾക്ക് ടീച്ചറാവാൻ ഉള്ള യോഗ്യതയില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് തിരിച്ചയക്കുന്നത് പിന്തിരിപ്പൻ നയമാണ്. സാരിയുടെ പ്രധാന യോഗ്യത എന്നു ഞാൻ പറയുക, ഒരേ സമയം *executive* ഉം *traditional* ഉം ആയ ഒരു വസ്ത്രം എന്നതാണ്. മുണ്ടുടുത്ത പുരുഷൻമാർ സ്വീകരിക്കപ്പെടാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ പോലും സാരിയുടുത്ത സ്ത്രീകൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടും.

(Oct 21, 2007)

¹http://prathibasha.blogspot.com/2007/10/blog-post_13.html

സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയർ - ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ

സിബുവിന്റെ ഒരു പോസ്റ്റ്², അവിടുത്തെ കമന്റുകളും, സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയറിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ എഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

സോഫ്റ്റ് ഉപയോഗിച്ച് പുതിയ സങ്കേതങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് സോഫ്റ്റ് വെയറിനെ സാങ്കേതികമായി സമീപിക്കുന്നവരുടെ ആവശ്യമാണ്. എനിക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം സോഫ്റ്റ് വെയർ ഉപയോക്താക്കളുടെ ഒരു ചെറിയ ശതമാനമേ ഇത്തരത്തിലുള്ളവരുള്ളൂ. ഇന്നത്തെ വലിയൊരു ശതമാനം സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയർ ഉപയോക്താക്കളും, അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഉപയോഗിച്ച് തുടങ്ങിയവരാണ്.

സാധാരണ സോഫ്റ്റ് വെയർ ഉപയോക്താക്കളിൽ ഭൂരിഭാഗവും പ്രോഡക്ടിനെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നവരാണ്. അവർ അതിന്റെ സർവ്വീസ് മാത്രമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്, അതിന് ആവശ്യമായ സപ്പോർട്ടാണ് അപ്പോളവിടെ വലിയ പ്രോഡക്ട്. അതു നൽകാൻ സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയർ അനുവദിക്കുന്നുമുണ്ട്. പണം വാങ്ങരുതെന്ന് എനിക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം എവിടെയും പറയുന്നുമില്ല. മാത്രവുമല്ല, പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോക്താവിന് നൽകുന്നുമുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താൻ അനിവദിക്കുന്നുമില്ല.

പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ച സങ്കേതം ഞാൻ മാത്രമേ സർവ്വീസ് ചെയ്യൂ എന്നും അവിടെ എനിക്ക് മോണോപ്പോളി വേണം എന്നുമുള്ള വാദങ്ങളെ സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയർ തള്ളിക്കളയുന്നു. □തുറന്ന□ വിപണിയുടെ യഥാർത്ഥ ഗുണഭോക്താക്കളായി ഉപയോക്താക്കളെ മാറ്റുന്നു. ഗവേഷണങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി രീതിയിൽ collaborative development ആക്കി മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

കൊടുംലാഭം ഇവിടെ ആർക്കും പ്രതീക്ഷിക്കാനാവില്ല, ശരിയാണ്, മാത്രമല്ല, മത്സരം കടുക്കുന്നതിനാൽ സപ്പോർട്ടെന്നാൽ input കുറച്ച് output കൂട്ടുന്ന രീതിയാക്കാനും കഴിയില്ല. ഇന്നത്തെ വിപണിയിലെ കൊടും ലാഭത്തിന്റെ കതിപ്പ് ഉണ്ടാവില്ല, പക്ഷെ മാനുവൽ ലാഭം കഴിവുള്ളവന് ലഭിക്കും. വിപണിയിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ വേണ്ടിവരും, സാങ്കേതിക വിദ്യ വെളിവാക്കേണ്ടതിനാൽ സ്വതന്ത്ര ഗവേഷണം നടത്തേണ്ടി വരും, ഉപയോക്താവ് സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനാൽ ഒളിച്ചുകുളി നടപ്പില്ല. അതികൊണ്ടുതന്നെ, ഗവേഷണങ്ങൾ തുല്യശക്തികളുടെ collaborative attempt ആയി മാറ്റുന്നു. പ്രോഡക്ട് നന്നാവുന്നു.

സാമ്പത്തികമായി ലാഭം ഉണ്ടാക്കാം കൊള്ള നടത്താൻ കഴിയില്ല. ഇങ്ങനെയാണ് എനിക്ക് സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയറിനെക്കുറിച്ച് തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. എല്ലാ രീതിയിലും സ്വതന്ത്രമായി സോഫ്റ്റ് വെയർ ഉപയോഗിക്കുന്ന കാലം വരില്ല എന്ന് പറയാനാവില്ല.

²<http://cibu.blogspot.com/2007/11/blog-post.html>

പക്ഷെ ഉപയോക്താവ് അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധവാനാവാത്തതിടത്തോളം ഉണ്ടാവില്ല എന്നു പറയാം.

ഇതൊക്കെ ഇക്കാലത്തു നടക്കുമോ, ഉപയോക്താവു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തിരിച്ചറിയുമോ, എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചാൽ, ഈ ഉപയോക്താവ് എന്നു പറയുന്ന ആൾ നമ്മളോരോരുത്തരുമാണെന്നും, ആവശ്യം നമ്മുടേതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുക. മനസ്സിലാക്കിയത് രണ്ടുപേരോടുകൂടിപ്പറയുക, പ്രവർത്തിക്കുക, ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആകാവുന്ന സഹായം ചെയ്യുക. ലോകത്തിൽ ഒരാശയവും പാർസ് പന്തലിച്ചത് ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല എന്നോർക്കുക.

ഇവിടെ ഞാൻ പങ്കുവയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്, സ്വാതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയറിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോക്താവ് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിച്ചാൽ എന്തു സംഭവിക്കാം എന്നാണ്. അതു തിരിച്ചറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ കമ്പനി ഉടമയുടെ വാക്കുകൾ പ്രവീണിന്റെ പരിഭാഷയിൽ ഇവിടെ³ വായിക്കുക.

സ്വാതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയറിന്റെ നന്മയും ഗുണവും തിരിച്ചറിയുന്നവർ അത് മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി മനസ്സിലാക്കാനും തിരിച്ചറിയിക്കാനും ശ്രമിക്കണം എന്നാണ്, എന്റെ അഭിപ്രായം. എല്ലാ സഹയാത്രികരുടെയും സഹകരണങ്ങൾക്കുദ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് നിർത്തുന്നു. കൂടുതൽ അഭിപ്രായങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

(November 03, 2007)

³<http://pravi.livejournal.com/15198.html>

Account of a campus gang war!!!

This is an account of a mob in a well known self financing engineering college, from the words of students of the college. Its from MES College of engineering, and most newspaper reports are not taking into account whats the root cause of the problem. I just tried to interact with some of my juniors there and got these details. This account is written on basis of a chat conversation, which is published here. Some details I confirmed and crosschecked, basically that regarding the program at auditorium and all. I just want to point out how a ordinary gang or group fight at college turned out to be a political(?) issue. I never call this as student politics, but student gang war.

There are more than enough issues in college, and without fighting for those, these student politicians(?) are fighting for head counts. I don't know what leads these students, anyway i believe it is not the professionalism all are expecting from young engineers.

On Friday 23rd Nov 2007, there was a screening for some program (guess its name was Dyuthi 07) going on in the auditorium. It was going well until when mech fellows started shouting ROYAL MECH, to which the the EEEs responded by shouting CHOPPERS. The people present there said that they saw many chairs flying around. The situation was brought under control by the police. Later, on sunday(25th Nov) morning(night), at about 1:30 AM, while everyone were asleep, a few locals came to the hostel and destroyed an inmate's computer. Another inmate who rushed to the scene on hearing the noise was brutally attacked with weapons like chains, iron rods and haxo blade. He suffered injuries to his head, arm and foot. A big strike was planned for monday(26th Nov) by KSU-MSF. the SFI-DYFI were also on strike and had lot of local support with them. Police rushed to the scene in large numbers. there were 3 jeeps and 2 vans full of police with the new [lathi]. The strike was peaceful. classes were suspended for the day. The locals found some tools (iron rods) on the road and reported to the police. They said more would be found in the hostel and asked the police to raid the hostel and the police came to the hostel. some locals came along as well but students werent happy at this. pushing and pulling took place then throwing of stones. the police stopped the raid and came to the middle and used laathi to separate the 2 groups. some were injured. Along with the students and the people, a news reporter was also injured. The bikes of 2 students were also destroyed by the DYFI activists.

The final outcome was, the college was closed for a week, the first internal exam, to be conducted in the first part of the odd semester was again postponed. Also many students were injured and hospitalized. I was seeing this game of settling scores for a long time, and now just a problem in a cultural show turned out to be a big issue(settling accounts!). I don't know who is benefiting from these gang wars.

(Also heard some students were got harassed while going home after all these, didn't get the details. Will put up those details too as soon as possible.)

(November 27, 2007)

മലയാളിയുടെ പെൺകാഴ്ചയെപ്പറ്റി...

നമത് വാഴും കാലത്തിന്റേയും⁴, അവിടെക്കണ്ട കൊച്ചുത്രേസ്യയുടെ കമന്റിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു കേരളീയ യുവാവിന്റെ കുറിപ്പ്. അന്ന് കൊച്ച് ത്രേസ്യയെ തുറിച്ച് നോക്കിയവരിൽ ഞാൻ ഉണ്ടാവാഞ്ഞത് ഞാൻ കൊച്ചിയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന് ഞാൻ ആദ്യമേ പറയട്ടെ. എന്താച്ചാൽ, സത്യത്തിന്റെ മുഖം വികൃതമാണെങ്കിലും തുറന്നു പറയുന്നതാണ് നല്ലതെന്ന് ഞാൻ പഠിച്ചു വരികയാണ്. എന്നെപ്പോലെ, വീട്ടിലെ പെണ്ണങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചു നന്നാക്കാൻ ശ്രമിച്ച് പരാചയപ്പെട്ട്, അല്ലെങ്കിൽ അവരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച്, നാട്ടിലെ പെണ്ണങ്ങൾക്ക് പീടിയും കൊടുക്കാതെ നടക്കുന്ന പയ്യൻമാരാവണം ആ കൂട്ടത്തിലേറെയും.

എന്താണ് ഞങ്ങളുടെ കാതലായ പ്രശ്നം എന്നൊന്നും ചോദിച്ചാൽ മറുപടി തരാൻ എനിക്കാവില്ല, കാരണം അങ്ങനെ ഒന്നില്ല എന്നതു തന്നെ. വിലങ്ങിട്ട് നിർത്താൻ ഒരു 'ഗേൾ ഫ്രണ്ടോ', അല്ലെങ്കിൽ ശക്തമായ ഒരു മാത്ര സാന്നിധ്യമോ ഇല്ലാത്ത എല്ലാ കേരളീയ യുവാക്കളും എന്നെപ്പോലെത്തന്നെയാണ് എന്നാണ്, എന്റെ ഇത്രയും നാളത്തെ അനുഭവസാക്ഷ്യം. ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്ടിൽ കാമഭ്രാന്തമായി ജീവിക്കുന്നവരാണ് ഞങ്ങൾ എന്ന് എഴുതിത്തള്ളുന്നതിനുമുമ്പ്, എന്തു സാമൂഹിക സാഹചര്യമാണ് ഞങ്ങളെ ഇങ്ങനെയാക്കിത്തീർത്തത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കിത്തരൂ. ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ ഒരേതരത്തിലുള്ള ദുശ്ശീലങ്ങൾക്കടിമകളാവുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പ്രശ്നം വ്യക്തിക്കല്ല സമൂഹത്തിനാണ് എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. മദ്യത്തിനെതിരെ പോരാപോരം പ്രസംഗിച്ച് രാത്രിയിൽ നാൽക്കാലിൽ വീട്ടിലെത്തുന്ന അല്ലെങ്കിൽ വീട്ടിലെ അലമാരയിൽ നിന്ന് ബ്ലാക്ക് ലേബൽ വീശിയാൽ മാത്രം ഉറക്കം വരുന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ ബാക്കി പത്രമാണോ? അമിതമായ വിലക്കുകളിലൂടെ തെറ്റായ വിദ്വേഷങ്ങളും ആസക്തികളും വളർത്തുന്ന ആത്മീയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സംഭാവനയോ? അതോ, എതിർലിംഗത്തിലെ ന്യൂനപക്ഷത്തിനെക്കണ്ട് ഒരു വിഭാഗത്തിനെ മുഴുവൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതോ? സമൂഹത്തിനെ കുറ്റം പറഞ്ഞ് സമാധാനിക്കുന്നതിലുപരി, ഏതേതു സാഹചര്യമാണ് മാറേണ്ടത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാണ് എന്റെ ശ്രമം. സമൂഹത്തിന്റെ നെടുംതൂണ് വ്യക്തിയാണെന്നും, സമൂഹം മാറണമെങ്കിൽ മാറേണ്ടത് വ്യക്തിയാണെന്നും തിരിച്ചറിയുന്നു ഞാൻ. അതുകൊണ്ട്, ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ മാറ്റേണ്ട ശീലങ്ങളെന്തൊക്കെയെന്നാണ് ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്നതും.

ആശങ്കകൾ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതിനോടൊപ്പം പ്രശ്നത്തിന്റെ വേരുതേടിപ്പിടിച്ച് ചികിത്സയ്ക്കുള്ള ഒരു കുറിപ്പടിക്കുള്ള ആദ്യ ഉദ്യമമെങ്കിലും നടത്താനാണ് എനിക്ക് താത്പര്യം. ബുലോകത്തിലെ സഹൃദയരെല്ലാരുടെ സഹായത്തിനും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

⁴http://disorderedorder.blogspot.com/2008/01/blog-post_7837.html

(January 08, 2008)

സോഫ്റ്റ് വെയർ സ്വാതന്ത്ര്യം

സന്തോഷിന്റെ ബ്ലോഗിൽ⁵ നടന്ന ചർച്ചയോടും, അനിവറിന്റെ വിശകലനത്തോടും⁶ ചേർത്തു വായിക്കാൻ എന്റെ ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ.

എനിക്ക് പൈറേറ്റ് (pirate⁷ - കടൽകൊള്ളക്കാരൻ) എന്നുപയോഗിക്കുന്നതിനോടുതന്നെ എതിർപ്പാണ്. pirates of silicon valley എന്ന ചലചിത്രം തുറന്നു കാട്ടുന്ന കൊള്ളക്കാരടെ ചിത്രവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ രണ്ടുകാലിലും മത്തുള്ളവൻ ഒരു കാലിലുള്ളവനെ 'മന്താ' എന്നു വിളിക്കുന്നതിലെ സുഖമില്ലായ്മ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ആ വാക്കിന്റെ നിർവചനത്തിൽപ്പെടാത്ത എത്ര പേരുണ്ടെന്നതും അതുപയോഗിക്കുമ്പോൾ ആലോചിക്കണം. 'പാപം ചെയ്യാത്തവൻ കല്ലെറിയട്ടെ' എന്നു തീരുമാനിച്ചു നടപ്പാക്കിയാൽ അവശേഷിക്കുന്ന ജനക്കൂട്ടം നാമമാത്രമായിരിക്കും.

വില കുറഞ്ഞ മാർക്കറ്റിങ്ങ് തന്ത്രങ്ങളും അടവു നയങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് സ്വന്തം പ്രോഡക്ട് വാങ്ങാൻ നിർബന്ധിക്കുകയും, തലതിരിഞ്ഞ കരാറുകളിലൂടെയും അവിശുദ്ധ കൂട്ടുകെട്ടുകളിലൂടെയും ഉപയോക്താവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ കൈകടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ് മൈക്രോസോഫ്റ്റ് മറ്റനേകം കുത്തകകളും ചെയ്യുന്ന ആദ്യ criminal offense (ഒരു ചെറിയ കൈകടത്തലിന്റെ ഉദാഹരണം⁸). അതാതം വലിയ പ്രശ്നമായിക്കാണുന്നില്ല (കാണാറില്ല), എല്ലാവരും പറയും അത് വെൻഡറുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന്. വെൻഡർ എടുക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോക്താവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ചവിട്ടി അലറിവിളിച്ചാണ് എന്ന് ആരും പ്രശ്നമായിക്കാണാറില്ല. വിപണിയിൽ വെൻഡർക്കല്ലല്ലോ കസ്റ്റമർക്കല്ലെ സ്വാതന്ത്ര്യം വേണ്ടത് എന്ന ചോദ്യം പലർക്കും രസിക്കാറുപോലുമില്ല.

പകരം, ഡ്രൈവറുകളും മറ്റു ഹാർഡ് വെയർ സപ്പോർട്ട് സങ്കേതങ്ങളും നൽകേണ്ടുന്ന വെൻഡർ അതു നൽകുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിന് വിപ്ലവം യൂസർക്കു നൽകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമാണെന്നു വരെ പറഞ്ഞു കളയും. നൂറും ഇരുനൂറും നാലായിരവും അയ്യായിരവും ലക്ഷങ്ങളും കൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള സിസ്റ്റത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വെൻഡർ തരാത്തതെന്ന് എന്നു ചിന്തിക്കാതെ, നമുക്ക് അവശ്യമായ സ്വതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാനാവാതെ, സോഫ്റ്റ് വെയറിൽ സാധാരണക്കാരന് എന്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന് ചോദിക്കുകയും മൈക്രോസോഫ്റ്റിനും മറ്റു കുത്തകകൾക്കും അവരുടെ വഴി എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്നത് എനിക്ക് പിടികിട്ടുന്നില്ല. അതും ഇപ്പറയുന്ന സംവിധാനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ വളരെ

⁵http://santhoshspeaking.blogspot.com/2008/01/blog-post_21.html

⁶http://replyspot.blogspot.com/2008/01/blog-post_24.html

⁷<http://en.wiktionary.org/wiki/pirate>

⁸http://chithrangal.blogspot.com/2008/01/blog-post_24.html

എളുപ്പമുള്ള സങ്കേതങ്ങളാണെന്നു വരുമ്പോൾ (പലരും സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വെയറായി ഡ്രൈവറുകൾ തരാത്തത് അവരുപയോഗിക്കുന്ന എതിരാളി പേറ്റന്റ് ചെയ്ത സങ്കേതം തിരിച്ചറിയപ്പെടുമെന്നുള്ളതു കൊണ്ടാണത്രേ). സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെപ്പറ്റി ചോദിച്ചാൽ ഈ ലേഖനത്തിൽ⁹ RMS വിവരിക്കുന്ന കാലം വിദൂരമല്ലെന്ന് നിയമങ്ങളുടെ ഊരാക്കുടക്കുകൾ വ്യക്തമായി അറിയാവുന്നവർക്ക് മനസ്സിലാവും. ഇത്തരം ഒരു അവസ്ഥ സംജാതമാക്കാൻ മാത്രം പ്രശ്നമുള്ള കരാറുകളാണ്, നാം ഓരോ തവണയും EULA യിൽ I Agree അമർത്തുമ്പോൾ ഒപ്പു വയ്ക്കുന്നത്. നിയമങ്ങൾ വ്യക്തമായി നടപ്പാക്കണം എന്ന് പറയുന്നവർ എത്ര പ്രാവശ്യം ഈ കരാറുകൾ ലംഘിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് ആലോചിക്കുക. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വില തിരിച്ചറിയാൻ അതുമതിയാവും.

“യൂസർ ഫ്രണ്ട് ലിനസ്സ്” എന്ന പദം പലപ്പോഴും ഒരു പ്രധാന പ്രശ്നമാണ്. ഉപയോഗിക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ കുറച്ചു കാലം വരെ സ്വതന്ത്ര സങ്കേതങ്ങൾ പിന്നിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ബ്ലോഗുകളും മറ്റു സ്വതന്ത്രമായുമുള്ള ഒരു google തിരച്ചിലിനപ്പുറത്തേക്ക് കാര്യങ്ങൾ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉപയോക്താവിന് കത്തുകളിൽ നിന്നോ സ്വതന്ത്ര സങ്കേതങ്ങളിൽ നിന്നോ ഏതു വേണമെങ്കിലും എടുക്കാം. പക്ഷേ നമ്മൾ വായിക്കാതെ വിട്ടുനീക്കുന്ന രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും പരമപ്രധാനമായ അനുമതിപത്രവും പകർപ്പകാശവും വായിച്ച് മനസ്സിലാക്കി വേണമെന്ന് മാത്രം. ഇപ്പോഴും ഉപയോക്താവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അംഗീകരിക്കാൻ മടി കാണിക്കുന്ന വെൻഡറെ അതിനു നിർബന്ധിക്കുകയാണ് നമുക്ക് ചെയ്യാവുന്ന എളുപ്പമുള്ള കാര്യം.

മൈക്രോസോഫ്റ്റിനെ എതിരിടുകയല്ല, മറിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊള്ളുകയാണ് Free Software Foundation ചെയ്യുന്നതെന്നു വ്യക്തമാക്കിയ ഒരു ലേഖനത്തിലെ കമന്റുകൾ മുഴുവൻ മൈക്രോസോഫ്റ്റിനെയും ആന്റിപൈസി റെയ്ഡിനേയും ചുറ്റിപ്പറ്റിയായതിൽ എനിക്ക് ഇപ്പോഴും അത്ഭുതമുണ്ട്. അതും പല നല്ല ചർച്ചകളിലും പങ്കെടുത്തു കണ്ട മുഖങ്ങളാവുമ്പോൾ.

(January 24, 2008)

⁹<http://www.gnu.org/philosophy/right-to-read.html>

Being Lonely (its good if it makes you think!!!)

For me being lonely is the time to think and let your mind gaze through the rich grasslands life. Even when i am in a crowd, sometimes i will go thinking. I never need to be alone to feel alone. Being alone is simply something which happens to me anywhere unpredictable. When I feel like that, what i will try is to draw conclusions on what i observed.

On such an occasion, i was trying to draw conclusions on the truth of GOD. I just tried to think how GOD can be? As he is one capable of driving the whole universe, he will be either somewhere outside the universe at a centralized place or a distributed source. The existance of such a centralized source is something which is beyond imagination and almost impossible when we think that it is having a role in each and everything happening in the whole universe(just think of a big energy source which provides the force for our movements within the earth and for earth to move around the sun and so on). It led me to the conclusion that the force can be something distributed every where in the whole universe(just understand its a simple conclusion by a crooked mind!!! I am ready to believe otherwise if you convince me).

Then also the problem was actually not solved completely. I just kept thinking what can be that distributed source of power be? It should be something associated with each and everything. When i looked in such a sense, it just clicked me that whenever some chemical reaction happens an amount of energy is released. All activities in the universe when thought of can be reduced to simply things which are using energy or things which displaces energy. Energy is the single driving force in all the actions in the universe. All actions are exchanges or conversions of forms of energy!!!

Then I suddenly felt like, is things this simple? But when i started thinking deeply into the facts it appeared to me more clear that, the concept of a single GOD or a group GODS or anything can be rounded off to the definition of it as the ultimate source of energy in the whole universe. Suddenly it appeared something which explains everything to me(may be because it was so simple).

My thoughts then went into the fact that no religion or beliefs are explaining things like this. Then when i thought a little more, i understood that image the god as something like a watchdog and the ultimate jury was a better solution to many problems in the society and answers to a bunch of questions(another of my assumptions!!!cross me if you want, always welcome!!!).

This just a sample of how my thoughts used to go when I am alone(not physically!!!).
Please be patient to read more!!!

Comments

1. anwer: great thought dude. the one i could identify very well was tht of energy. if god is energy then it can be classified as omnipotent omnipresent. but as u said the humanity likes and most of them can only accept a god hu is a jury and prosecutor. the god and spirituality in presnt form has only lead the world to chaos and destruction. i believe that the knowledge about god should be expanded. all great new things were first called a blasphemy. all great knowledge too. i recommend u read the book tomorrows god by neale donald. cheers

2. Navitha: Jinesh. Well written. But like all da things written in solitude few lines that came from ur thoughts only u alone can interpret the depth of it completely. Yes this question do come across everyones mind regarding the existence and origin of god. Few just let it go by as a passing thought coz once u starts searching for an answer it wud go on from forever till eternity. But the truth is that everyone does belive somewhere that there is some supernatural power that can change their lives no matter what!!! otherwise ppl wudnt turn to god when nothing worldle can save them. Maybe it's the belief that has been fed into da human race since time immemorial.

But few unlike others gave it a thought.. Liked some interesting interpretations of urs Lemme quote u. I just kept thinking what can be that distributed source of power be? It should be something associated with each and everything. When i looked in such a sense, it just clicked me that whenever some chemical reaction happens an amount of energy is released. But dint it occur to you what drove all these chemical reactions???? There must be something thatz causing such an action..

Well ppl have different concepts of what god is to them. Some feel that its within them. Some feel its all over.. Some worship them. Some bend down to him. But to u it occurred that. Then when i thought a little more, i understood that image the god as something like a watchdog. But if that was true then how do u explain all da natural disasters???? Where does the floods, volcanos , tsunamies and hurricane stand??? If he was such a watch dog wud he ever do things to destroy his

beautiful creations??? Wudnt he alwayz maintain things in a picture perfect way so that nothing messes up with his possesion???

3. jinsbond007: hi Navi,

May be my inabilities in expressing my thoughts at its best in writing made you think like that. As far as i know, nothing in this world happens as it is!!! It happens in an order, a pseudo random order!!! When i thought about this ordering, i found out, the action of energy behind these will explain this better than anything!!! I didn't write about that because, i thought people will be able to understand that i was thinking mere energy as the friving force behind everything!!!!

cheers

നന്ദി മൈക്രോസോഫ്റ്റ്... നന്ദി മമ്മൂട്ടി...

മൈക്രോസോഫ്റ്റ് മമ്മൂട്ടിയും e-literacy പരിപാടിയ്ക്ക് വേണ്ടി കൈകോർക്കാൻ ആലോചിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യബോധത്തിന്റെ പേരിൽ കൊക്കോകോള പരസ്യത്തിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങാൻ ധൈര്യം കാണിച്ച മമ്മൂട്ടി, സോഫ്റ്റ് വെയർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരമൊരു തീരുമാനത്തിലെത്തിയതെന്നു കരുതുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും, അത് ഭരണഘടന നൽകുന്ന അവകാശങ്ങൾക്കു മപ്പുറം, അറിവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെയെ സാധ്യമാവൂ എന്നും നാം ഓരോരുത്തരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

ആധുനികലോകത്തെ അറിവിന്റെ രൂപമായ വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയിൽ, വിവരവും വിദ്യയും സങ്കേതവും സമൂഹത്തിൽ നിന്നും അകറ്റി, വാണിജ്യവൽക്കരണത്തിനും വിപണനത്തിനും ശ്രമിക്കുന്ന കത്തകളുമായി കൈകോർത്ത് എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും സാക്ഷരരാക്കാൻ കഴിയില്ല. പകരം സമൂഹത്തെ ഒന്നടങ്കം ചില വമ്പൻമാർക്കു വിധേയരായി നിർത്താതെ അതുപകരിക്കൂ. സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടത്, സാമൂഹ്യനീതിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉറപ്പാക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ് വേറുകളാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യകരമായ നിലനിൽപ്പിനാവശ്യമായ, പങ്കുവയ്ക്കലിന്റെയും പഠനത്തിന്റെയും പരിഷ്കരണത്തിന്റെയും പാഠങ്ങൾ ഉറപ്പാക്കുന്ന സ്വതന്ത്ര സങ്കേതങ്ങളേക്കാൾ മറ്റു സങ്കേതങ്ങൾ എങ്ങനെ സാമൂഹ്യ ഉന്നമനത്തിന് സഹായകമാവും? അറിവിനെപ്പോലും വിപണിയിലെ ആയുധമാക്കുന്ന വൃത്തികെട്ട വിൽപ്പനതന്ത്രങ്ങളെ എതിർത്തു തോൽപ്പിക്കേണ്ടത് സമൂഹമാണ്. സാമൂഹ്യ വികസനത്തിന്റെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും പേരുപറഞ്ഞ്, ജനങ്ങളെ ഒന്നടങ്കം തങ്ങളുടെ അടിമകളാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളെ ഒറ്റക്കെട്ടായി പൊതുസമൂഹം ചെറുത്തു തോൽപ്പിക്കണം. സമൂഹത്തെ സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിവുള്ള വ്യക്തികളേയും സ്ഥാപനങ്ങളെയും കൂട്ടുപിടിക്കാനുള്ള കത്സീതശ്രമത്തെ തകർക്കുകയും വേണം.

നേർക്കുനേർ നിന്നുള്ള വിപണി യുദ്ധത്തിൽ കാലിടറിത്തുടങ്ങിയതും മത്സരത്തിന്റെ ആധിക്യവുമാണ്, standardization ന്റെയും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും രൂപത്തിലേക്ക് വിൽപ്പനതന്ത്രങ്ങളെ മാറ്റിയെഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തെ സൗജന്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നകറ്റാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇത്തരം സാക്ഷരതാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ നടത്തുന്നത്. ഇതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കേണ്ടത്, നമ്മളോരോരുത്തരുമടങ്ങുന്ന സമൂഹമാണ്.

പ്രതികരിക്കാൻ താങ്കൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അത്, ഈ കത്തിലൊരാപ്പിട്ട്¹⁰ തുടങ്ങൂ. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സന്ദേശം ജനങ്ങളിലേക്കെത്തിക്കാൻ വീണ്ടുമൊരവസരം തന്നതിന് മൈക്രോസോഫ്റ്റിനും മമ്മൂട്ടിക്കും നന്ദി.

(April 18, 2008)

¹⁰http://fci.wikia.com/wiki/Open_Letter_To_Mammootty

ശാസ്ത്രവും മതവും - ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ

ഇവിടെ എഴുതുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്റെ ചിന്തകളും നിരീക്ഷണങ്ങളും തോന്നലും മാത്രമാണ്, അത് ഖണ്ഡിക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമുണ്ട്, ഞാൻ തെളിവുനിരത്തി വാദിക്കുകയല്ല, എന്റെ ചില ചിന്തകൾ പങ്കുവയ്ക്കുകയാണ്, വിധോഷിപ്പുകൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതും, തെളിവുകൾ നിരത്തുന്നതും, ഭാവിയിൽ ഇതു കാണുന്നവർക്കുപകരിച്ചേക്കാം.

ശാസ്ത്രവും മതവും ഒന്നാണോ രണ്ടാണോ, അവയുടെ രണ്ടിന്റേയും വ്യവസ്ഥാപിതരീതികൾ എന്താണ് എന്നൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. ചെറുതായിമാത്രം വായിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കോൺഫറൻസുകളിലും, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും വിദഗ്ദ്ധരുടെയും അംഗീകാരം (പല സമയത്തും ഇതു വെറും പാഴ് വേലയാവാറുമുണ്ട്) നേടി വരുന്ന വിവരങ്ങളാണ് ആധികാരികം എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ (ഇവിടെയിങ്ങനെ മതം എന്നെഴുതാമോ എന്നെന്നിരിക്കറിയില്ല, ഞാൻ എഴുതുന്നതും പറയുന്നതും ഇന്ത്യൻ ഫിലോസോഫിയേയും സാഹിത്യത്തേയും കുറിച്ചാണ്). പലപ്പോഴും മാറ്റാനാവാത്തതാണ് (പാടില്ലാത്തതാണ്) മതകാര്യങ്ങൾ എന്നാണ് പറയുന്നത്.

അതുകൊണ്ട് ശാസ്ത്രീയമാണോ അല്ലയോ എന്ന പരീക്ഷണങ്ങളും ശാസ്ത്രം മാത്രമാണോ എല്ലാം എന്ന ചിന്തകളും ഉപേക്ഷിച്ച്, കാലമിത്രയും മാറിയിട്ടും ഈ രീതികൾ മാറേണ്ടതില്ല എന്നു പറയുന്നതിന്റെ സങ്കേതത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കണമിപ്പോൾ എന്നാണെന്നിരിക്കേതോന്നുന്നത്. അറിവ് പൂർണ്ണമല്ലെന്നും അവ അപ് ഡേറ്റ് ചെയ്യണമെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യാൽ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നും എന്നാൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് ശരിക്കും വിഷമമുണ്ട്. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പോലെ എല്ലാം ചർച്ചചെയ്ത് അപ്പപ്പോഴേക്ക് ബോധ്യം വന്നതാവണം കൂടുതൽ ശരി എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്ന സംവിധാനത്തേക്കാളും, ഗുരു ശിഷ്യർക്ക് കാര്യങ്ങൾ പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന രീതിയിൽ പരസ്പരം എതിർക്കുന്ന രീതികൾക്കും നിലനിൽക്കാൻ ഇടമുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് ഒരേ സമയം നല്ലതും ചിത്തയുമായി ഭവിച്ചു (പഴയ ഇന്ത്യൻ ഫിലോസഫിരീതിയിലേക്കിലും) എന്നാണെന്നിരിക്കേതോന്നുന്നത്. പക്ഷേ പിന്നീട് ഇതൊക്കെ അറിവിനു പകരം ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത അറിവായിമാറുമ്പോഴാണ് പ്രശ്നങ്ങൾ നിറയുന്നത്. വേറിട്ടു നിലനിന്നിരുന്ന സാഹിത്യവും, വിശ്വാസവും ശാസ്ത്രവും ഒന്നാണെന്നു വരുത്തുമ്പോഴാണ് പല കഥകളും തെളിയിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായിമാറുന്നത്. ഞാൻ കരുതുന്നിടത്തോളം, തങ്ങൾ പൂർണ്ണരല്ല എന്ന് ബോധ്യമുള്ള ആരും ഒരിക്കലും ഇതാണ് എല്ലാം എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ കൂടുതൽ മികച്ച വിശദീകരണങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല എന്നോ പറയാനിടയില്ല. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ തർക്ക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നല്ലോ! തർക്കിച്ചും ചർച്ച ചെയ്തും അംഗീകരിക്കുക എന്നത് അന്ന് സ്വീകാര്യമായ രീതിയായിരുന്നിരിക്കണം. പക്ഷേ,

സർവ്വകലാശാലാ സംവിധാനമൊന്നുമില്ലാത്ത അന്ന് അറിവിന്റെ അപ്ഡേഷൻ വളരെ പതുക്കെയായിരുന്നിരിക്കണം.

ഇന്ന് ശാസ്ത്ര സങ്കേതമുപയോഗിച്ച് പഴയകാര്യങ്ങൾ അരക്കിട്ടറപ്പിക്കുന്നവർ മറക്കുന്ന കാര്യം, ശാസ്ത്രം, ഇതേതെങ്കിലും തെറ്റാണെന്നു കണ്ടാൽ ഉടനെ മാറ്റിയെഴുതും, മാറ്റിയെഴുതാനാവാത്ത അറിവിന്റെ കാര്യത്തിലോ? നിലനിൽപ്പിനു വേണ്ടി ശാസ്ത്രത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്ന വിപ്ലവിതത്തേക്കാളും എനിക്ക് ഉചിതമായിത്തോന്നുന്നത്, ഇത് അറിവാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും, ഇതിലെ ശാസ്ത്രവും, സാഹിത്യവുമെല്ലാം തിരഞ്ഞുമാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുകയുമാണ്. വിഗ്രഹാരാധനയുടെ ശാസ്ത്രീയതയെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാതെ, അതിന്റെ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യപ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും വിഗ്രഹങ്ങൾ (കല്ലായാലും ലോഹമായാലും മനുഷ്യനായാലും) ഉണ്ടാക്കാൻ നിർബന്ധിച്ച സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കുന്നതായിരിക്കും കുറച്ചുകൂടി യുക്തം എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. പിന്നെ മതമെന്നത് മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയാവശ്യം നിറവേറ്റാൻ വേണ്ടിമാത്രമുള്ളതാണെങ്കിൽ അതിന് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രം എന്തിനാണെന്നാണെനിക്കു മനസ്സിലാവാത്തത്. ആത്മാവോ ആത്മീയതയോ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു സംവിധാനത്തിന്റെ?

കാലോചിതമായി മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ തന്നെ പലയിടങ്ങളിലും വഴികളോ നിർദ്ദേശങ്ങളോ ഇല്ല. അപ്പോൾ കാലോചിതമാറ്റങ്ങൾ വേണ്ടതല്ലെ എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ ഞങ്ങൾ കാലത്തിനു മുമ്പേ നടക്കുന്നവരാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കിക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രമാണ് ശാസ്ത്രമുപയോഗിക്കുന്നത്. അവിടെ റിസൽട്ട് ആദ്യമേ റെഡിയാലായിട്ടുള്ള പരീക്ഷണമായതുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ വളരെ എളുപ്പവുമാണ്. അതായത്, ഉത്തരം നേരത്തേ അറിയാം, എങ്ങനെയെങ്കിലും തെളിവുണ്ടാക്കിയാൽ മതി എന്ന് രീതിയിൽ നമ്മൾ പരീക്ഷയെഴുതുന്ന പോലെ. ഇത്തരം റിസൽട്ടുകളൊക്കെ വച്ച് പ്രൂവ് ചെയ്യുന്ന സംഗതിയുടെ വാലിഡിറ്റി, അതു ബേസ് ചെയ്ത കാര്യം തെറ്റാണെന്നാക്കിയിട്ടും തെളിയിച്ചാൽ തീരും എന്ന് പല മുറി ശാസ്ത്രജ്ഞരും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്ന് പണ്ട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്ന് പറയും പോലെ എളുപ്പമല്ല, ദൃഢവുമല്ല, കോസ്മിക് എന്നർത്ഥം, ഊർജ്ജപ്രസരണവും, റേഡിയേഷനും വച്ചു കളിക്കുന്നത്, ആധുനിക ശാസ്ത്രം പലകാര്യങ്ങളിലും നിലപാടുമാറ്റിയേക്കാം, തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ. ആദ്യം ശാസ്ത്രം ഉപയോഗിക്കണമെങ്കിൽ എല്ലാം മാറ്റത്തിനു വിധേയമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും, പലപ്പോഴും ആത്മഹത്യാപരമായ കാര്യം. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, പല വിശ്വാസങ്ങളെയും ശാസ്ത്രസത്യങ്ങളാക്കുന്നതിലും നല്ലത്, അതിലേക്ക് നയിച്ച സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയെന്നതാണ്. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കാൻ അതായിരിക്കും കുറച്ചുകൂടി ഉപകാരപ്പെടുക.

പ്രതികരണങ്ങൾ

1. കിരൺ തോമസ് തോമ്പിൽ

നല്ല നിരീക്ഷണങ്ങൾ. ഇതാണ് ഉണ്ടാകേണ്ടത്. മതത്തെ ശാസ്ത്രീയമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ചിന്തിച്ചുകിൽ എന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഉദാഹരണമായി വിഗ്രഹാരാധനയെ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ നിർവചിച്ചത് ഓർക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. വിഗ്രഹാരാധനയെ പൂജിച്ച ഒരു രാജാവിനോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു അങ്ങയുടെ പിതാവിന്റെ ചിത്രം വികൃതമാക്കിയാൽ അങ്ങേക്ക് വേദനിക്കില്ലെ അത് വെറും കടലാസും പെയിന്റുമാണ് എന്ന് താങ്കൾക്കറിയാം എന്നാൽ അതിലൂടെ താങ്കളുടെ പിതാവിനെ അനുസ്മരിക്കുന്നു. അതു പോലെ ഒരു ഭക്തൻ ഒരു വിഗ്രഹത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ അയാൾ അതിലെ കല്പിനേയും മണ്ണിനേയുമല്ല മറിച്ച് ദൈവത്തോടാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ മത ശാസ്ത്ര ചിന്തകർ പറയുന്നത് മന്ത്രം ചൊല്ലുമ്പോൾ കമ്പി വൈബ്രേറ്റ് ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഊർജ്ജം വരും അത് ഭക്തരിലെക്ക് പടരും എന്നാകെയാണ്.

2. പാർത്ഥൻ

ഇത്തരം ചിന്തകളാണ് ഓരോരുത്തരുടെ മനസ്സിലും വളരേണ്ടത്. താങ്കളെഴുതിയതിൽ ഇഷ്ടമായ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ വരികൾ : ..
(1) പിന്നെ മതമെന്നത് മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയാവശ്യം നിറവേറ്റാൻ വേണ്ടിമാത്രമുള്ളതാണെങ്കിൽ അതിന് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രം എന്തിനാണെന്നാണെന്നിരിക്കെ മനസ്സിലാവാത്തത്. ആത്മാവോ ആത്മീയതയോ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു സംവിധാനത്തിന്റെ? (2) പല വിശ്വാസങ്ങളെയും ശാസ്ത്രസത്യങ്ങളാക്കുന്നതിലും നല്ലത്, അതിലേക്ക് നയിച്ച സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയെന്നതാണ്. ഇതുപോലെ ഗുരുവായൂർ ചുരിദാർ പ്രശ്നത്തിൽ ഭഗവാന്റെ ഇഷ്ടം എന്ന് പറഞ്ഞതിനു പകരം, ഡ്രസ്സ് കോഡിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ ശാസ്ത്രീയവും സാമൂഹികവുമായ വീക്ഷണത്തിൽ വിശദീകരിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ഭക്തന്മാരുടെ മാനം രക്ഷിക്കാമായിരുന്നു എന്നെനിക്ക് തോന്നുന്നു.

3. Simy Chacko :: സിമി ചാക്കോ

വളരെ നല്ല നിരീക്ഷണങ്ങൾ... അടുത്ത ഇടെ ഇതേ വിഷയവുമായി വന്ന മിക്ക പൊസ്റ്റുകളും കമന്റുകളും വായിച്ചു.. ഈ പോസ്റ്റിൽ വെല്ലുവിളിയുടെ ഭാഷ ഇല്ലാത്തത് എനിക്കിഷ്ടമായി

"ക്രിക്കറ്റ്, ദേശീയത, പണം" - ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ

ക്ഷമിക്കണം ബാബുരാജ് ഇവിടെയെഴുതിയ¹¹ ലേഖനത്തിന് മറുപടിയായി എഴുതിത്തുടങ്ങിയതാണ്. എഴുതിയെഴുതി, ലേഖനത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ നിന്നും കുറച്ചകന്നു പോയി എന്നു തോന്നിയതിനാൽ ഇവിടെക്കുറിക്കുന്നു. ക്രിക്കറ്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ.

കെറി പാർക്കർ ക്രിക്കറ്റിലേക്ക് നിറവും പണവും കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ തുടങ്ങിയ മാറ്റങ്ങളുടെ വികാസമാണ് 20-20യും, ലോകത്തിന്റെ വേഗമനുസരിച്ച് കളിയുടെ വേഗം വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പരീക്ഷണം. വാരാന്ത്യങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന രണ്ടുമണിക്കൂർ പ്രീമിയർ ലീഗ് പോരാട്ടങ്ങളും, മൂന്നു മണിക്കൂറിലേറെ നീളാത്ത വേഗത്തിന്റെ പോരാട്ടങ്ങളും, രാത്രിയിലെത്തുന്ന എൻ.ബി.എ. യുദ്ധങ്ങളും, ദിനം മുഴുവൻ നീളുന്ന ക്രിക്കറ്റിന് സ്വീകരണമുറിയിൽ വെല്ലുവിളിയുയർത്തുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിഞ്ഞതിന്റെയും പുതിയ വിപണി സാധ്യതകളുടെയും ആകെത്തുകയാണ് 20-20 ക്രിക്കറ്റ്. ദേശീയതയും പണത്തിനുള്ള ഉപകരണം മാത്രമായ മേധാവികൾക്ക് ഈ പുതിയ രീതി ഒരു വലിയ ലോട്ടറിയായിരുന്നു.

പിന്നെ, വമ്പൻ ക്ലബ്ബുകളും മറ്റും ഫുട് ബോൾ നിലങ്ങൾ വാഴുമ്പോൾ ക്രിക്കറ്റിൽ അതു പാടില്ലെന്ന നിലപാടിന് പ്രധാനകാരണം ഒരു വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണയാണ്. ഇന്ത്യയുടെ പേരിൽ കളിക്കാനിറങ്ങുന്നവർ പ്രധിനിധീകരിക്കുന്നത് യാതൊരു പൊതുബാധ്യതയുമില്ലാത്ത ഒരു ക്ലബ്ബ് കൂട്ടായ്മയെയാണെന്നുള്ളത് ഭൂരിഭാഗത്തിനും അറിയില്ല. "ടീം ഇന്ത്യ" എന്നത് "ടീം ബി സി സി ഐ" മാത്രമാണെന്ന് സുപ്രീം കോടതി വരെ വ്യക്തമാക്കിയതാണ്(ക്ഷമിക്കണം, ഇവിടെ ചെറിയൊരു പിശകുപറ്റിയോ എന്നൊരു സംശയം, ബോർഡ് സുപ്രീം കോടതിയിൽ അങ്ങനെ വാദിക്കുകയും, സുപ്രീം കോടതി ശരി വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഇതും¹² ഇതും¹³ വായിച്ചിട്ട് എന്നിക്കങ്ങനെയാണു തോന്നിയത്.). ബി സി സി ഐ എന്ന ക്ലബ്ബിന്റെ ടീം ദേശീയ ടീമാണെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയാണ് പുതിയ 20-20 മാമാങ്കങ്ങൾ ദേശീയതയുടെ പേരിൽ എതിർക്കുന്നവർക്കുള്ളത്.

ആഗോളതലത്തിൽത്തന്നെ വെറുമൊരു സാമ്പത്തിക കൂട്ടായ്മയായോ മറ്റോ ക്രിക്കറ്റിനെ കാണാവുന്നതാണ്. ഐ സി സി അടക്കം എല്ലാ ബോർഡുകളുടെയും പ്രധാനലക്ഷ്യം സാമ്പത്തികമാണ്. മാത്രമല്ല, ഒരു ക്രിക്കറ്റ് ബോഡിയും കൃത്യമായി ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ പ്രധിനിധീകരിക്കുന്നില്ല. ലോകത്തിലെ മുഴുവൻ ക്രിക്കറ്റ് മാമാങ്കങ്ങളും സത്യത്തിൽ കുറെ ക്ലബ്ബുകളുടെ ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ മാത്രമാണ്. പിന്നെ, ദേശീയത നല്ലവണ്ണം

¹¹<http://puthunireekshanam.blogspot.com/2008/05/blog-post.html>

¹²<http://www.thehindubusinessline.com/2004/10/01/stories/2004100103330400.htm>

¹³<http://www.hinduonnet.com/thehindu/2005/02/03/stories/2005020308411200.htm>

വിറുഴിയുന്ന ഒരുൽപ്പന്നമായതുകൊണ്ട് വ്യാപകമായി അതുപയോഗിക്കുന്നെന്നുമാത്രം. ദേശീയതയെ ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ ഉപയോഗിച്ച് ക്രിക്കറ്റ് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ മുഖം വെളിവാക്കുമ്പോൾ അത് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടണം. മുഖംമൂടികൾ വലിച്ചെറിയാനും പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്താനും തയ്യാറായാൽ ദേശീയതയുടെ പേരിൽ കബളിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ജനതയെ ഓർത്തെങ്കിലും നമ്മൾ സത്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറാവണം.

ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടി ക്രിക്കറ്റ് കളിക്കുന്നവൻ സത്യത്തിൽ പ്രീമിയർ ലീഗിൽ ഒരു ടീമിനു വേണ്ടി കളിക്കുന്നവരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തനെന്നുമല്ല. താൻ കരാറൊപ്പിട്ടിട്ടുള്ള ബോർഡിനേയെ പ്രധിനിധീകരിക്കു എന്ന നിബന്ധനയുണ്ടെന്നതൊഴിച്ചാൽ. പിന്നെ, പണത്തിനും പകരം കളിക്കാരെ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്ന രീതി ഐ സി സി നിയമവീധിയേയാക്കിയിട്ടുമില്ല. അത് ദേശീയത എന്ന ഉൽപ്പന്നത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. ക്ലബ്ബുകൾ തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടങ്ങളെ ദേശീയപോരാട്ടങ്ങളായി വ്യവസ്ഥമാറ്റാതെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ദേശീയ ബോധമുള്ളവർ പിന്തുണക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം.

പ്രതികരണങ്ങൾ

1. റോബി

ഈ കുറിപ്പിനു നന്ദി. 'ടീം ഇന്ത്യ' ഇന്ത്യൻ ടീമാണെന്നൊരു തെറ്റിദ്ധാരണ എനിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. ആ സൂപ്രീം കോടതി പരാമർശത്തിന്റെ ലിങ്ക് വല്ലതുണ്ടോ? ഇനി ഇക്കാര്യം ആരോടേങ്കിലും പറയേണ്ടി വന്നാൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പറയാമല്ലോ.

2. ദസ്തക്കിർ

ഓഫിസ് മാപ്പ്: അരുന്ധതി റോയുടെ പ്രസിദ്ധമായ 'come september speech'ൽ നമ്മുടെയൊക്കെ കപട ദേശീയതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാവന ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. "An anti-national is a person who is against his/her own nation and, by inference, is pro some other one. But it isn't necessary to be 'anti-national' to be deeply suspicious of all nationalism, to be anti-nationalism. Nationalism of one kind or another was the cause of most of the genocide of the twentieth century. Flags are bits of coloured cloth that governments use first to shrink-wrap peoples' minds and then as ceremonial shrouds to bury the dead. When independent, thinking people (and here I do not include the corporate media) begin to rally under flags, when writers, painters, musicians, film-makers suspend their judgment and blindly yoke their art to the service of the 'Nation', it's time for all of us to sit up and worry. In India we saw it happen soon after the Nuclear tests in

1998 and during the Kargil War against Pakistan in 1999. In the United States we saw it during the Gulf War and we see it now, during the 'War against Terror'. That blizzard of Made-in-China American flags."

3. Don (ഡോൺ)

അത് ശരി. പക്ഷെ ഭാരത്, ഇന്ത്യൻ, ഓഫ് ഇന്ത്യ എന്നീ പേരു പൊതുവേലാ സ്ഥാപനങ്ങൾ മാത്രമെ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്നൊരു നിയമമില്ലേ? അപ്പോൾ BCCI എന്ന പേരു നിയമ വിരുദ്ധമല്ലേ?

4. ബാബുരാജ് ഭഗവതി

ശ്രീ ജിനീഷ് കെ.ജെ., താങ്കൾ ആ ആശയത്തെ വികസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതിയ വിവരങ്ങൾക്ക് നന്ദി. താങ്കളുടെ വാദം ഈ വിഷയത്തെ പുതിയ ഉയരത്തിലെത്തിച്ചു. അഴീക്കോടിന്റെ പ്രസ്താവനയിലെ മണ്ടത്തരം കൂടുതൽ വെളിവാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ലേഖനം തയ്യാറാക്കിയപ്പോഴും ബിസിസിഐ കുറിച്ച് മറിച്ച് ഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. സുപ്രീം കോടതി വിധി നെറ്റിൽ ലഭ്യമാണോ?

5. jinsbond007

ക്ഷമിക്കണം റോബി, ബാബുരാജ്, എന്റെ കയ്യിൽ ലിങ്കൊന്നുമില്ല. പക്ഷെ ആ പരാമർശത്തിനു ശേഷമാണ് തോൽക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ടീം, മാധ്യമങ്ങൾക്ക് ബി സി സി ഐ യുടെ പതിനൊന്നു കളിക്കാർ മാത്രമായത്. പിന്നെ, BCCI എന്നതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം, Board of Control for Cricket in India എന്നാണ്.

6. jinsbond007

സുപ്രീം കോടതി പരാമർശത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ കരുതിയത് മുഴുവൻ ശരിയല്ല എന്നു തോന്നുന്നു. ബ്രാക്കറ്റിൽ ഡിസ് ക്ലൈമറ്റും ലിങ്കും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

"Please Read the Offer Document Carefully Before..."

I hope all are familiar with the above words. After all those Shining India mutual fund advertisements, a warning like this is mandatory. I felt the same for the offer documents supplied at campus placements after reading a news in economic times about the act of Keane India on last monday. A small account of it can be read over here¹⁴.

I can imagine a little about what was there within the minds of those people who got sacked. I believe all of them were people who got placements through campuses (since Keane takes 80% their workforce from campus and its not easy to sent one with prior experience). All the offer documents i got (not many anyway only two) had one section called "Job Termination". There was a notice period specified before terminating the job. It usually varies according to your value and employers value. For me those values were in months.

Friends, who get a job from campus are usually not bothered to read through the whole document before agreeing and sending it to specified address. Or even if they mind to read, thinking about loosing the job nobody is ready to reject any job they have in hand. Or moreover, the monetary benefits page blinds them while reading through other instructions. I rejected a job in industry for one in research in academia. As the academia is not as rich as corporate India and my preference was not monetary, what i rejected was the one which gave me more monetary benefits. That made me answer a lot of questions like, how much you think you will get after you complete the course, is that bigger than what you will get after that time in industry and a lot similar questions. People who are not ready to ignore the curiosity of people also don't like to reject some offer despite of the risk associated with it.

But they are not understanding that, the value of people who gets fired by a company for which they spent two years is not impressive unless you have made a value for your own. The companies which like new recruits than experienced professionals, sometimes takes around 2 - 3 weeks sometimes to give the offer document after placing a verbal offer. The figures they boasted at the recruitment drive might never match, or appears like only something which you get after the highest performance incentive and no tax cuts.

¹⁴<http://www.itexaminer.com/Outsourcing/tabid/77/articleType/ArticleView/articleId/794/Keane-chops-400-staff.aspx>

Friends, money matters. But it is not the only thing matters. The first job is your life and better be careful with it. Please read the full document, even the fine prints. In case of any doubt, call the company or mail them. Usually they provide an explanation. Placement offices in colleges, more than making the numbers please teach your students about the importance of a job and how one should be careful about offer documents. More over, students, even you are doing a job, try to make your own space in world so that even at the worst moment of the company, to fire you should be the last option!!!

"So please read the offer document carefully before investing your life"

(June 19, 2008)

എന്റെ ചില സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര ചിന്തകൾ

ഏഴാം ക്ലാസിലെ പാഠപുസ്തകത്തെപ്പറ്റി പണ്ട് ഞാൻ ഏഴാം ക്ലാസിൽ പഠിച്ച ഓർമ്മ വെച്ച് എഴുതുന്നത് ശരിയാണോ എന്നറിയില്ല. കാരണം, എനിക്ക് ഇപ്പോഴും കൃത്യമായി അറിയില്ല ഞാൻ ഏഴാം ക്ലാസ് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിലെന്താണ് പഠിച്ചതെന്ന്! കുറെ ഇന്ത്യ ഹിസ്റ്ററിയും (മെഡീവിയിൽ ഇന്ത്യ ആണെന്നൊരോർമ്മ), ജ്യോഗ്രഫിയും, പിന്നെക്കറച്ച സിവിക് സ്റ്റഡീസും (ഫണ്ടമെന്റൽ ഡ്യൂട്ടിസ്, ഫണ്ടമെന്റൽ റൈറ്റ്സ്, ഭരണഘടന, ദേശീയ നയങ്ങൾ അങ്ങനെയെന്തൊക്കെയോ). സി. ബി. എസ്. സി. സിലബസ്സിൽ ഒരു സീരീസ്സായിട്ടാണ് ഇതൊക്കെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്, ആറുമുതൽ പത്തു വരെയുള്ള ക്ലാസുകളിൽ കൃത്യമായി വിഭജിച്ച് പുസ്തകങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ആൻഷ്യന്റ് ഇന്ത്യ, മെഡീവിയിൽ ഇന്ത്യ, മെഡീവിയൽ വേൾഡ്, മോഡേൺ വേൾഡ് എന്നൊക്കെ ഹിസ്റ്ററിയിലും, യൂറോപ്പും ആഫ്രിക്കയും അമേരിക്കയുമൊക്കെയായി ജ്യോഗ്രഫിയിലും അതങ്ങനെ പടർന്നു കിടന്നു. വേണമെന്നു വായിച്ച് വിവാദമുണ്ടാക്കാനുള്ള ഒരു വെടിക്കുളള മരുന്ന് ആ പുസ്തകങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണെന്റെ ചെറിയ ഓർമ്മ. പുതിയ ബോധനരീതിയുടെ ഇന്ററാക്ടീവ് രീതിയിലുള്ളതാവാനുള്ളതുകൊണ്ടും, പുസ്തകങ്ങളെഴുതിയവരും റിവ്യൂ ചെയ്തവരും അപാര ബുദ്ധിജീവികളായതുകൊണ്ട് ആർക്കും വായിച്ചു മനസ്സിലാവാത്തതുകൊണ്ടുമൊക്കെയായിരിക്കാം ആരും ഒന്നും പറയാത്തത്. പിന്നെ, സോഷ്യൽ സയൻസ് ഭൂരിഭാഗം കട്ടികളും പരീക്ഷ ജയിക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രം പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു വിഷയമായതുകൊണ്ടുമാകാം. എന്തായാലും ആ പുസ്തകങ്ങൾക്കൊക്കെ പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ/അദ്ധ്യാപികയ്ക്കു പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്ത തരത്തിൽ ഒരു ഫാക്ട് ഫയൽ മാത്രമായിരുന്നു. വിഷയത്തെ നേർഭേദമില്ലാതെ കാണിച്ച് ഒരു വ്യതിചലനത്തിനും ഇടം കൊടുക്കാതെ പഠിപ്പിക്കാവുന്നവയായിരുന്നു ആ പാഠങ്ങൾ. എന്നാൽ, പുസ്തകം വായിച്ച് ഒരഭിപ്രായം രൂപീകരിച്ച് എഴുതാൻ പറഞ്ഞാൽ മതവിശ്വാസത്തെയും സിസ്റ്റങ്ങളെയും കൃത്യമായി എതിർക്കുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ ഓരോമതത്തിന്റെയും ജനനത്തിന്റെ കാലഘട്ടവും, നടത്തിയ രക്തച്ചൊരിച്ചിലും, അവ വളർത്തിയ സംസ്കാരവും വിശദമായി പുസ്തകം പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു. ഓരോ മതരീതികളെയും സംസ്കാരമായി എടുത്തുകാട്ടി, അവയുടെ അധഃപയനം വിവരിച്ചിരുന്ന രീതി വായിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, ഇന്നുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ വെറും കെട്ടുകാഴ്ചകൾ മാത്രമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. ഇസ്ലാമിന്റെയും ക്രിസ്ത്യാനിറ്റിയുടെയും ജൂഡായിസത്തിന്റെയും ആദ്യകാലരീതികളും, പിന്നീട് അവയിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങളും എല്ലാം ഏതു പള്ളിയേയും പിടിച്ചുകലക്കാൻ പറ്റിയ രീതിയിൽത്തന്നെ വേണമെങ്കിൽ ഒരാൾക്കു പഠിപ്പിക്കാനുള്ള വക ആ പുസ്തകങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, കട്ടികൾക്കുള്ള ചോദ്യങ്ങളും വർക്കുകളും കാലഘട്ടങ്ങളെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച പ്രബന്ധരചനയായിരുന്നുവെന്നുമാത്രം. വിരസമായ

അക്കാദമിക് എഴുത്തിന്റെ ലോകമായിരുന്നു അന്ന് സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രം. പോരാഞ്ഞിട്ട് കാണാപ്പാഠം പഠിച്ച് പരീക്ഷയ്ക്ക് എഴുതും.

ഈ പുസ്തകം കണ്ടപ്പോൾ ആ ഭീകരമായ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപഠനത്തെ കുറിച്ചോർത്ത് എനിക്കൊരിത്തിരി സങ്കടം വന്നു. സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രത്തിലെ വിരസത ഒട്ടൊന്നൊഴിവായല്ലോ എന്നൊരു സമാധാനവും. പക്ഷെ, ഞാൻ കണ്ട (വായിച്ചു, പഠിച്ചു എന്നൊക്കെ പറയാനെന്നാമടി എന്നതിന് എന്റെ സോഷ്യൽ സയൻസ് മാർക്കുകൾ മറുപടി പറയും) പുസ്തകങ്ങളിലില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാര്യം ഇപ്പോ വന്നു. ഒരേ പുസ്തകം വിവിധ അദ്ധ്യാപകരുടെ കീഴിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ, തങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനേക്കാൾ അദ്ധ്യാപകന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സാധ്യത, അല്ലെങ്കിൽ അദ്ധ്യാപകന് പഠനത്തിൽ കൂടുതൽ ഇടപെടാനുള്ള സാഹചര്യം. പത്താം ക്ലാസ് കഴിയുമ്പോൾ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്ന്, സമൂഹവീക്ഷണവും സമൂഹത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രവും അഭ്യസിക്കാത്ത ഞങ്ങൾക്കു പകരം, സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ നിന്നും അദ്ധ്യാപകരിൽ നിന്നും സമൂഹത്തിൽ നിന്നും പഠപുസ്തകം വഴി ഒരു സമൂഹവീക്ഷണം കണ്ടെത്താനും, സ്വയം ഒരു രീതിശാസ്ത്രം (അവ അനുകരണമോ സ്വന്തമോ എന്നത് ഓരോരുത്തർക്കനുസരിച്ചിരിക്കും) കൈമുതലായുള്ളതുമായ ഒരു തലമുറ. അദ്ധ്യാപകന് ഒരുപാട് ഇടം നൽകുന്ന ഈ പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന തീക്കനാലങ്ങളെ ഒഴിവാക്കാൻ സുസജ്ജമായ ഒരു അദ്ധ്യാപകസമൂഹം കേരളത്തിലുണ്ടാവണം.

പിന്നെ സ്കൂൾകാലങ്ങളെക്കുറിച്ചിത്തിരി, ഞാൻ അഞ്ചാം ക്ലാസിനു ശേഷം ബോർഡിങ്ങിലാണ് പഠിച്ചത്, അവിടെ മതവിശ്വാസവും ജാതിയുമൊന്നും ഒരു കാര്യമല്ലായിരുന്നു. ജാതി ചോദിക്കരുത് പറയരുത് സ്റ്റൈലായിരുന്നു. പിന്നെ അഞ്ചുവരെ പഠിച്ച സ്കൂളിലും, ഞങ്ങൾക്ക് ജാതിയും മതവുമല്ലായിരുന്നു. വലിയ കാര്യം, വൈകുന്നേരത്തെകളിയും, കോപ്പി എഴുതലും, സിനിമാക്കഥ പറയലുമൊക്കെത്തന്നെയായിരുന്നു. പിന്നെ, കൊച്ചുവഴക്കുകളും. അതിലൊന്നും ജാതിയും മതവുമല്ല ആശയം നൽകിയിരുന്നത്, ജീവിതമായിരുന്നു. ഇന്നും വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അത്തരം അവസ്ഥയുണ്ടെങ്കിൽ കുട്ടികൾ എന്തു സംഭവിച്ചാലും, ഇന്നുള്ളതുപോലെയൊക്കെത്തന്നെ വളർന്നു വന്നോളം. സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന പാഠം എങ്ങനെയൊക്കെ സ്വാധീനിച്ചാലും ഒരു സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തിനുള്ള വഴിമരുനിടാൻ അതിനാവുമോ എന്നെന്നിരിക്കറിയില്ല. ഒരു പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ കാണിക്കുന്ന പ്രതിഷേധപേജ്ജ്ഞാതകൾക്കു പകരം, വിമർശനവിധേയമായ പഠനത്തിനു ശേഷം ഒരു നിലപാടെടുക്കണമെന്നെങ്കിലും കുട്ടികളെ ഉത്ബോധിപ്പിക്കാൻ പാഠങ്ങൾക്കു കഴിയട്ടെ എന്നൊരു പ്രാർത്ഥന. കുട്ടികളെ സ്വയം തിരിച്ചറിയാനും മനസ്സിലാക്കാനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പാഠ്യ പദ്ധതി നല്ലതു തന്നെ, പക്ഷേ, നേർവഴിക്കുന്നയിക്കാൻ അല്ലെങ്കിൽ സംശയങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കാൻ വ്യക്തമായ സംവിധാനങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഈ ഉദ്യമം ഒരു അരാജക സമൂഹത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുമോ എന്നൊരു സംശയം!

പ്രതികരണങ്ങൾ

1. ഡാലി

ജിൻസ് ഈ ബ്ലോഗ് (<http://scertkerala.wordpress.com/>) കണ്ടിരുന്നോ? ജിൻസിന്റെ പോസ്റ്റ് ഇവിടെ (<http://scertkerala.wordpress.com/2008/06/27/13/>) ലിങ്ക് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

2. jinsbond007

ഡാലി ചേച്ചി, ബ്ലോഗ് ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. അവിടെയുള്ള ഏതാണ്ടെല്ലാ ചർച്ചകളും വായിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ ഞാൻ വേറൊരു പോസ്റ്റായി ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ ചർച്ചകളൊക്കെ സംഗ്രഹിക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമവും നല്ലതാണ്.

ചില സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര നിരീക്ഷണങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും

സാധാരണ ഒരു വിഷയത്തിൽ രണ്ട് പോസ്റ്റ് പോയിട്ട് ഒരു പോസ്റ്റുപോലും ഇടാത്ത ഞാൻ ഇങ്ങനെയെഴുതുന്നത് വല്ല ഹിഡൻ അജണ്ടയും വച്ചുകൊണ്ടാണോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ചില കാര്യങ്ങളൊക്കെ ചർച്ച ചെയ്ത് കാണണമെന്ന ഒരു പ്രത്യക്ഷ അജണ്ട ഉണ്ടെന്നാണു മറുപടി. ചോദിക്കേണ്ട പല ചോദ്യങ്ങളും ചോദിക്കാതിരിക്കുകയും, ആവശ്യമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങളും ചർച്ചകളും നടത്തുകയുമാണ് വർത്തമാനകാല മാധ്യമങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റേയും ഒരു രീതി. അത് പ്രസക്തമായ ഈ വിഷയത്തിലും അങ്ങനെത്തന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ബ്ലോഗിൽ പോലും, നടന്ന ചർച്ചകളിൽ, മറ്റാരോ ഉണ്ടാക്കിയിട്ട ഒരു അജണ്ടയിൻമേൽ ചർച്ച തുടങ്ങി, അതേ ടാക്കിലൂടെ പോകുന്ന ഒരു തോന്നൽ. വേണ്ട പലകാര്യങ്ങളും ചർച്ച ചെയ്യാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണോ ഇത്തരം ഒരു വിവാദം എന്നൊരു തോന്നൽ പലരും പ്രകടിപ്പിച്ച് കണ്ടെങ്കിലും ആരും അതു കാര്യമായി വിശകലനം ചെയ്തു കണ്ടില്ല.

പ്രശ്നത്തെ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ തലത്തിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് അപഗ്രഥിക്കാൻ ചെറിയ ശ്രമമേ കണ്ടുള്ളൂ. കുട്ടികൾ, ഇക്കാര്യം അവരുടേതായ റിസോഴ്സുകളിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കണം എന്നതാണ് പുതിയ രീതിയുടെ സ്വഭാവം. പുസ്തകങ്ങളേക്കാളും കുട്ടികൾ ആശ്രയിക്കേണ്ടത്, മാതാപിതാക്കളും, അദ്ധ്യാപകരും, മുതിർന്നപൗരൻമാരുമടങ്ങുന്ന റിസോഴ്സിനെയാണ്. അവിടെ പ്രധാന ചുമതല വഹിക്കേണ്ടത് അദ്ധ്യാപകരും. കുട്ടികളെ ഇത്തരം ഒരു രീതിയിൽ അവരുടെ അപഗ്രഥനത്തിനുള്ള ശേഷിയെ തിരിച്ചറിയാനും, ചെറിയ നിഷ്പക്ഷമായ വിവരണങ്ങൾ നൽകാനും, കാര്യങ്ങളേയും കാരണങ്ങളേയും തിരിച്ചറിയാനും, വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കാനും സഹായിക്കേണ്ടതും, നാനാവിധത്തിലുള്ള കഴിവുകളെ അളന്ന് മാർക്കു കൊടുക്കേണ്ടതും അദ്ധ്യാപകനാണ്. ലഘുവിവരണങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും അടങ്ങിയ തീരെ ലളിതമായ പാഠപുസ്തകങ്ങൾക്ക് പഠനത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനമാണുള്ളത്. അവയുടെ അദ്ധ്യാപന വ്യാഖ്യാനത്തിനും, അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെ ചുവടു പിടിച്ച് കുട്ടി നടത്തുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾക്കുമാണ് പ്രഥമസ്ഥാനം.

പാഠത്തെക്കാളും ഗുരുവാണ് വിദ്യാർത്ഥികളെ കൂടുതൽ സ്വാധീനിക്കാൻ പോകുന്നത്. ഇത്രയും പ്രൊഫഷണലായ, ഇത്രയും എഫേർട്ട് എടുക്കാൻ താത്പര്യമുള്ള ഗുരുജനങ്ങളിനുണ്ടോ ആവോ! ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും എല്ലാ സർക്കാർ/എയ്ഡഡ് സ്കൂളിലും കാണുമോ? മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ ജോലിഭാരം വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ അദ്ധ്യാപകർ ഇതുവരെ ഉത്ഘോഷണയൊന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചുകാണാത്തതുകൊണ്ട് അവർക്കു കാര്യം തന്നെ കൃത്യമായി മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നാണെന്ന് തോന്നുന്നത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ബുദ്ധിജീവികൾ എന്തെങ്കിലും ഹിഡൻ അജണ്ട നടപ്പാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു അദ്ധ്യാപക സമൂഹത്തിലൂടെയായിരിക്കണം

പ്രതികരണങ്ങൾ

1. അടകോടൻ

വളരെ നല്ലനിരീക്ഷണം. എല്ലാവിധ ക്രിമിനൽ സ്വഭാവങ്ങളും സമൂഹത്തിൽ നാശിക്കുവാൻ വർദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, അതിൽ മതമില്ലാത്തവനും മതമുള്ളവനും കണക്കാണ്. അതുകൊണ്ട് പാഠപുസ്തകത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തോടൊപ്പം സംസ്കാരവും പഠിപ്പിക്കട്ടെ അതിൽ 'മതമില്ലാത്ത ജീവൻ' പ്രത്യേകമായി പഠിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല, സാമൂഹ്യമായ മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് എല്ലായിടത്തും സ്വയം മാറ്റം വരും.

2. അങ്കിൾ

ജാതി ആവശ്യമില്ലെന്നു പറിച്ചു വരുന്ന ജീവനോട് ജാതി പറഞ്ഞാലേ ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകൂ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവനു ആശയക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാകില്ലേ. മറ്റൊരിടത്ത് ഞാനിതവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഇത് രണ്ടും രണ്ടായിട്ട് കാണണമെന്നാണ് എന്നു ഉപദേശിച്ചത്.

3. Rajeev Chelangat

“പ്രശ്നത്തെ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ തലത്തിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് അപഗ്രഥിക്കാൻ ചെറിയ ശ്രമമേ കണ്ടുള്ളൂ”. അത്രയെങ്കിലും കണ്ടുവല്ലോ ജിൻസ്. നന്നായി. അജണ്ടയും വ്യക്തം. “ഹിഡൻ അജണ്ട എന്നത്, അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ട് എന്നറിയുന്നവനു പോലും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദൃശ്യമാവില്ല”. അത് ദൃശ്യമാകാൻ പിന്നെയെന്താണ് സാർ ഒരു വഴി. ഒന്നു പറഞ്ഞുതരൂ.

4. jinsbond007

അങ്കിലേ, ഈ പറഞ്ഞ പാഠം തന്നെ വേറൊരു രീതിയിൽ പഠിപ്പിച്ചാൽ കുട്ടിയ്ക്ക് മനസ്സിലാവുന്നത് മതവും ജാതിയും ഒഴിവാക്കാനാവാത്തതാണെന്നാവും. അങ്ങനെയും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും, കുട്ടി ചിന്തിച്ച് അങ്ങനെയെത്തിയാൽ തിരുത്താൻ പാടില്ലെന്നുമുള്ള ഒരു രീതി ഉപയോഗിച്ചാൽ. പിന്നെ ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും പേരിലുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങൾ അവകാശമായി നൽകപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും, അതു ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു ഒരു മാനുഷിക വശം ഉണ്ടാക്കാൻ ഇത്തരം ഒരു പാഠം സഹായിച്ചാൽ നല്ലതല്ലേ? പട്ടികജാതി സംവരണം നേടിയ കുറെ കുട്ടികളെ എനിക്ക് നേരിട്ടറിയാവുന്നതു കൊണ്ടു പറഞ്ഞതാ. പിന്നെ രാജിവ്, ഹിഡൻ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ഒളിച്ചു വയ്ക്കപ്പെട്ടത് എന്നല്ലേ? വല്ലതും ഒളിച്ചു വയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നു തറപ്പിച്ചു പറയാൻ ഞാൻ ത്രികാല ജ്ഞാന ഒന്നുമല്ല, എനിക്കു തോന്നിയ ഒരു വേർഷൻ

എഴുതി എന്നുമാത്രം. പിന്നെ എന്തെങ്കിലും ഹിഡൻ അജണ്ട ഉണ്ട്/ഇല്ല എന്ന ഒരാരോപണം ഒരിക്കലും തെളിയിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒന്നാണ്. അതു പുറത്തു വരാനുള്ള ഒരേ ഒരു സാധ്യത അങ്ങനെ ചെയ്ത അരെങ്കിലും വ്യക്തമായി അങ്ങനെ സമ്മതിച്ച് വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. അവിടെപ്പോലും ആധികാരിതയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നേക്കാം. ഒരു ഹിഡൻ അജണ്ട എന്നത് വെറും ഒരു ആരോപണമായി ഉന്നയിക്കാമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂ. അജണ്ട എന്നത് ഒരു കാര്യപരിപാടി അല്ലെങ്കിൽ, അതു മറച്ചു വെച്ചു നടത്തുമ്പോളല്ലെങ്കിൽ ഹിഡൻ അജണ്ട ആവുന്നത്? എന്നു കരുതിയാണ് ഞാൻ എഴുതിയത്. മറച്ചു വച്ച് ഒരു കാര്യ പരിപാടി നടത്തുമ്പോൾ, അത് എങ്ങനെ ഏത് രീതിയിൽ നടത്തും? മറുപലതിന്റെയും പേരിൽ. അത്തൊരൊരുമ അജണ്ട തെളിയിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ, പരസ്യമായി ഇതു നടത്തപ്പെട്ടു എന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ട കാര്യപരിപാടികളൊക്കെ വ്യക്തമായി ഹിഡൻ അജണ്ട എന്ന സാധനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് അല്ലെങ്കിൽ അതുമാത്രമാണ് നിറവേറ്റിയിരുന്നത് എന്നു തെളിയിക്കണം. അതു വളരെ ദുഷ്കരവും, എനിക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം നടപ്പാക്കിയവരുടെ സഹായമില്ലാതെ തെളിയിക്കൽ അസാധ്യവുമാണ്. ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ വിശദീകരിച്ചു എന്നു കരുതട്ടെ. പിന്നെ പഠിക്കുന്ന കുട്ടിയേക്കാളും എനിക്ക് സംശയം പഠിപ്പിക്കുന്നവരെപ്പറ്റിയാണ്. ഇന്നത്തെ ക്ലാസ് മുറികൾ ഞാൻ പഠിച്ച കാലത്തെയല്ല എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതെങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ തൊട്ടുമുമ്പത്തെ പോസ്റ്റിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ആശയങ്ങൾക്ക് വ്യക്തതയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തന്നെയാണത്തരവാടി. പോയന്റ് ടു പോയന്റ് ക്ലിയർ എന്ന രീതിയിൽ ടെക്സ്റ്റിൽ പേപ്പറായി എഴുതിയാൽ അതെന്റെ ഒരുപാടു സമയം കാർന്നുതിന്നും. അതിനാൽ ദയവായി ക്ഷമിക്കുക. ഒറ്റയിരുപ്പിന് എനിക്ക് മനസ്സിൽ തോന്നിയതെല്ലാം എഴുതി, വീണ്ടും വ്യക്തമായി വായിച്ച് പോലും നോക്കാതെയാണ് ഞാനിത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. അതിന്റെ തെറ്റും കുറ്റങ്ങളും പൊറുക്കുക.

അഭിനവ് ബിന്ദ്രയും ഒളിമ്പിക് സ്വർണ്ണവും ചില ചിന്തകളും

താൻ എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നും, എന്തിനു വേണ്ടിയാണ് ബെയ്ജിങ്ങിലെത്തിയതെന്നും അഭിനവിനു നന്നായറിയാമായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. It is the thrill of my life! എന്നു നിർവ്വീകാരനായി പറയുന്ന അഭിനവ് ബിന്ദ്രയിൽ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുവെച്ചതിലപ്പുറമൊന്നും നേടിയില്ലെന്ന അഹങ്കാരത്തെക്കാളും, എങ്ങനെ ആഘോഷിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കാനാവാത്ത ഒരു പ്രതിസന്ധിയാണ് കണ്ടത്. ഡെറാഡൂണിലെ സ്കൂളിലും, ഷൂട്ടിങ്ങ് റേഞ്ചിലും, ബിസിനസ്സിലും ചിട്ടയും അച്ചടക്കവും ശീലിച്ച അഭിനവിന് ആഘോഷങ്ങളിലും അച്ചടക്കം ഒഴിവാക്കാനാവാത്തതാണെന്നു കരുതാം.

മൂന്നുറ്റു കോടിയിലേറെ വിറ്റുവരവുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ കടുംബത്തിലുള്ള അഭിനവ്, ഇന്ത്യൻ വ്യവസായ ലോകത്തിന്റെ കായിക പ്രതിനിധിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. സ്വന്തമായി ഷൂട്ടിങ്ങ് റേഞ്ചു നിർമ്മിച്ചും, സ്വന്തം പണം മുടക്കി ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ പോയി പരിശീലിച്ചും സ്വർണ്ണം നേടിയ അഭിനവ് തിളങ്ങുന്ന ഇന്ത്യയുടെ പ്രതിനിധിയാണ്.

ചിലപ്പോൾ ഒളിമ്പിക് വ്യക്തിഗത സ്വർണ്ണം നേടുന്ന ആദ്യത്തെ സി ഇ ഓ യും ഇദ്ദേഹമായിരിക്കും. പ്രസിദ്ധ ജർമ്മൻ ആയുധനിർമ്മാതാക്കളായ വാൾട്ടറിന്റെ(ജെയിംസ് ബോണ്ട് സിനിമകളിലൂടെയാണ് എനിക്ക് ഇവരെ പരിചയം!) ഇന്ത്യയിലെ ഒരേയൊരേജന്റായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമ്പനി, 2010ഓടെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് 100 കോടിയുടെ വിറ്റുവരവാണ്ത്രേ. കൂടാതെ കമ്പ്യൂട്ടർ ഗെയിം ഉപകരണങ്ങളും മറ്റും വിൽക്കുന്ന കമ്പനിക്ക് പറ്റിയ ഏറ്റവും വലിയ ബ്രാൻഡ് അംബാസിഡറായിരിക്കും അഭിനവ്. എം. ബി. എ ബിരുദധാരിയായ ഈ ചെറുപ്പക്കാരന് ബിസിനസ്സിന്റെ സാധ്യതകളെ പതിൻമടങ്ങാക്കാൻ സ്വന്തം ബ്രാൻഡ് എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കാം എന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു പ്രാക്ടിക്കൽ കാത്തിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. കായികരംഗത്തെ നേട്ടത്തിന്റെ പിൻബലത്തിൽ ബിസിനസ്സിലിറങ്ങിയവർ പലരുമുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ സ്വന്തം ബിസിനസ്സ് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ പാകത്തിൽ ഒരു ഒളിമ്പിക് മെഡൽ ലഭിച്ച ആദ്യ കായികതാരവും ഇദ്ദേഹമായിരിക്കും.

ഇന്ത്യൻ കായികലോകത്തോടൊപ്പം ഇന്ത്യൻ ബിസിനസ്സ് ലോകത്തിനും ഒരുപാടു പാഠങ്ങൾ നൽകാൻ അഭിനവിനാകട്ടെ എന്നാശംസിച്ചു കൊണ്ട് നിർത്തുന്നു.

പ്രതികരണങ്ങൾ

1. വേണു | venu : എന്തായാലും വിജയത്തിന്റെ ഉത്തുംഗ ശൃംഗങ്ങളിലും കാത്തു സൂക്ഷിച്ച ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം പക്ഷത എന്തെന്നും നിസ്സംഗത എന്തെന്നും

അഭിനയിച്ചു കാണിച്ചതല്ല, ജീവിച്ചു കാണിക്കുകയായിരുന്നു. അഭിനവ്
ബിന്ദുയെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഈ പോസ്റ്റിനു നന്ദി.:)

പിണറായി, വിദ്യാഭ്യാസം, സമൂഹം, മുൻവിധികൾ,സ്വാതന്ത്ര്യം

സെബിൻ ഇവിടെ¹⁵ എഴുതിയ നീണ്ട ലേഖനത്തിനു മറുപടിയായി എഴുതിത്തുടങ്ങിയതാണ്. ഞാൻ എഴുതിത്തീർന്നപ്പോഴേയ്ക്കും അവിടെ ചർച്ച സി പി എമ്മിന്റെ നയങ്ങളെക്കുറിച്ചും തട്ടിപ്പുകളെപ്പറ്റിയുമായതുകൊണ്ട് ഇനി ഇതവിടെ കൊണ്ടിട്ടാൽ ഞാൻ വിഷയം മാറ്റാൻ നോക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാലോ എന്നു കരുതി ഇവിടെയിട്ടു.

പിണറായിയുടെ തത്വങ്ങൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധമായി വിവേകം വീണയും സ്വകാര്യസ്വാശ്രയകോളേജിൽ പഠിക്കുന്നതിനെ പഴിപറയുന്ന കാര്യത്തിൽ എന്റെ ചില ചിന്തകളാണ് ഇവിടെകുറിക്കുന്നത്. വിവേക് കിരൺ സ്വകാര്യ സ്വാശ്രയ കോളേജായ SCMSൽ MBAY്ക്കു ചേർന്നതാണ് എല്ലാവർക്കും ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടത്. വിവേക് അവിടെ ചേർന്നത് കോഴകൊടുത്താണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും എതിർക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്(അതിനി വിവേകല്ല, ദേവേന്ദ്രനായാലും എതിർക്കേണ്ടതാണ്). എന്നാൽ പ്രശ്നം, സ്വകാര്യ സ്വാശ്രയ കോളേജുകളുടെ നയങ്ങളെ എതിർക്കുന്ന ആദർശങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, പലപ്പോഴും ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കെതിരെ നിശ്ചിത വിമർശനം നടത്തുകയും, അവ അടച്ചിട്ടും പഠിപ്പമുടക്കിയും സമരം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥി-യുവജന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ മാതൃസംഘടനയുടെ സംസ്ഥാന സെക്രട്ടറിയായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുടെ മകനായതുകൊണ്ട്, സ്വകാര്യ സ്വാശ്രയ കോളേജിൽ ചേർന്നു പഠിക്കാൻ പാടില്ലെന്നതാണ്. അതിലൊരു വശപിശകുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

പിണറായിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ കാര്യമെല്ലാം ശരിയാണ്, വിവേക് ഒരിക്കലും സ്വകാര്യ സ്വാശ്രയ കോളേജിൽ ചേർന്നു പഠിക്കരുത്(അന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ഇപ്പോൾ മൊത്തം കോളേജുകളോട് എതിർപ്പൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു). പാർട്ടിക്കും തനിക്കും മാനക്കേടുണ്ടാക്കി വയ്ക്കുന്ന ഒന്നാന്തരം സംഭവം. സ്വന്തം ആദർശങ്ങൾ മകനെപ്പോലും പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കാനാവാത്ത ദുർബലനാവാകുന്ന സാഹചര്യം. പക്ഷേ, വിവേകിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിന്നു നോക്കിയാൽ, സ്വന്തം വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ പോലും തീരുമാനമെടുക്കാൻ അച്ഛന്റെ ആദർശങ്ങൾ തടസ്സമാവുന്ന സ്ഥിതിയാണ്. താൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നും ആരാവണമെന്നും മൂന്നാമതൊരാൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന അവസ്ഥ. അവിടെ തന്റെ സ്വകാര്യ സ്വാതന്ത്ര്യം വിവേക് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയാണ് സെബിൻ അവിടെ സൂചിപ്പിച്ചതെന്നാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായത്(സത്യം പറഞ്ഞാൽ എനിക്കു വിവേകിനേയോ പിണറായിയേയോ യാതൊരു പരിചയവുമില്ല. കൃത്യമായി എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നു വിവേകിനോടു തന്നെ ചോദിക്കേണ്ടി വരും).

¹⁵<http://absolutevoid.blogspot.com/2009/11/blog-post.html>

"സ്വന്തം മകനെ/മകളെ സ്വകാര്യ സ്വാശ്രയ കോളേജിൽ ചേർക്കുകവഴി പിണറായി തന്റെ അനുയായികളെ വഞ്ചിക്കുകയായിരുന്നു" എന്ന വിലയിരുത്തലിലെ പ്രധാനപ്രശ്നം, ഒരുപാടു മുൻ വിധികളാണ്. ഒരാളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിലെ തീരുമാനങ്ങളിൽ പ്രധാന സ്വാധീനം അച്ഛന്റെയായിരിക്കും എന്നതുമുതൽ, വിവേകിന് സ്വന്തമായി പിണറായിയെ എതിർത്ത് SCMSൽ പഠിക്കാൻ സാധ്യമല്ല എന്നതു വരെയെത്തുന്നു അത്. ഇതു വിവേക് കിരണോ വീണയോ മാത്രം അനുഭവിക്കുന്ന പ്രശ്നമല്ല. കേരളത്തിലെത്തന്നെ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥികളും അനുഭവിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ സമ്മർദ്ദമാണ്. മെഡിസിനോ എഞ്ചിനീയറിങ്ങിനോ അഡ്മിഷൻ നേടാൻ താത്പര്യമില്ലാത്തവരെ താറടിക്കുന്നതിൽ തുടങ്ങി, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശ്രമിക്കുന്ന പിന്നോക്കക്കാരനെ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതിൽ എത്തിനിൽക്കുന്നു ഇത്. പിണറായിയുടെയും വിവേകിന്റെയും പേരിനോട് ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിന് അതർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ലഭിക്കാതെ പോകുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. സെബിന്റെ ബ്ലോഗിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയവരെല്ലാവരും, പിണറായിയുടെയും പാർട്ടിയുടെയും ഭാഗത്തുനിന്നു മാത്രമെ പ്രശ്നത്തെ സമീപിച്ചുള്ള എന്നാണെന്നിരിക്കു തോന്നുന്നത്. വിഷയം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കെതിരെയുള്ള വിമർശനമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

പ്രായമായ ഒരു കുട്ടി സ്വന്തം വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ എടുക്കുന്ന തീരുമാനത്തിനെ അത് രക്ഷിതാവിന്റെയോ സമൂഹത്തിന്റെയോ പ്രതീക്ഷകൾക്കൊത്തല്ല എന്ന കാരണംകൊണ്ട് എതിർക്കരുത്. അങ്ങനെ എതിർക്കുകയും, "സ്വന്തം മക്കളെപ്പോലും മര്യാദയ്ക്കു നിർത്താനറിയാത്തവർ" എന്ന് രക്ഷിതാക്കളെ പഴിപറയുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഒരാളുടെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും സ്വകാര്യതയിലുമാണ് തലയിടുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെയാണ് വിധിയെഴുതുന്നത്. സ്വന്തമായൊരാളിപ്രായവും, ലക്ഷ്യവുമുണ്ടായിപ്പോയതിനാൽ പഴികേൾക്കേണ്ടിവരുന്നവരാണ് ആ കുട്ടികൾ. സ്വന്തം കരിയറും ജീവിതവും എങ്ങനെ വേണമെന്ന് തീരുമാനിക്കാൻ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയേയും പ്രാപ്തമാക്കുകയാണു വേണ്ടതെന്നു പറയുന്ന സമൂഹം തന്നെയാണിത്തരത്തിലും വിലയിരുത്തുന്നത്. ഇത് പലപ്പോഴും സ്വന്തം ആഗ്രഹങ്ങളുടെ മുകളിൽ മാതാപിതാക്കളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷകളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനാണ് കുട്ടികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. തങ്ങളെ തുറിച്ചുനോക്കുകയും മുറുമുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ അവഗണിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും ഈ സമ്മർദ്ദം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. സ്വന്തം കുട്ടിയെ അവനിഷ്ടമുള്ള വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കാനനുവദിച്ച മാതാപിതാക്കളും ഏതാണ്ടിതേതോതിൽ സമ്മർദ്ദം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടാവാം.

ഇത്രയൊക്കെ ഒരാളുടെ സ്വകാര്യതയിൽ ഇടപെടുന്ന സമൂഹം തന്നെ, ഇരട്ടത്താപ്പുകാണിക്കുന്നതും സ്വാഭാവികം. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ "ഔട്ട് ഓഫ് ദ ബോക്സ്" ചിന്തിക്കാത്തവരാണെന്നും, "ക്ലോളെജ് ജെനറേഷൻ പ്രോസസ്സി"ൽ ഇടപെടാൻ താത്പര്യമില്ലാത്തവരാണെന്നും വിധിയെഴുതും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ

പാശ്ചാത്യരീതികളും പ്രക്രിയകളും പിന്തുടർന്നാൽ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടുമെന്നു കരുതുന്ന ബുദ്ധിജീവിസമൂഹം, സമാനസാഹചര്യങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികൾ രണ്ടിടത്തും വേറെയാണെന്നു സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കുന്നു. മറക്കാത്തവർ പരീക്ഷകൾ കുറച്ചും സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കാനുള്ള സാഹചര്യം ഒരുക്കിയും സമ്മർദ്ദം കുറയ്ക്കാം എന്ന ചിന്തയാണ് വച്ചുപുലർത്തുന്നത്. ഇത്തരം പരിഷ്കാരങ്ങളെ നടപ്പാക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന ഫലങ്ങൾ പലപ്പോഴും വിപരീതമാണെന്നു മാത്രം.

പാശ്ചാത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സ്കൂളിൽ ലഭിക്കുന്ന "റെറ്റിങ്ങ് ഓൺ ഫ്രീ സ്റ്റേറ്റ് എക്സ്പീരിയൻസ്" മധ്യ വർഗ്ഗ കുടുംബങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സ്വപ്ന പോലും കാണാൻ കഴിയാത്തതാണ്. ഇത്തരത്തിൽ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന സമൂഹം, സ്വതന്ത്രമായ ചിന്തിക്കാനുള്ള കഴിവുതന്നെ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയിൽ നിന്നും പഠിച്ചുമാറ്റുന്നു. എന്നിട്ടും നന്നാവാത്തവരുടെ മുകളിലാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞരീതിയിലുള്ള കഠിനരീതിയും. ഇത്രയും ഇടുങ്ങിയ ചട്ടക്കൂടുകളിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ യാഥാസ്ഥിതികരീതികളുടെ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കാൻ പോലും അശക്തരാവുന്ന അവസ്ഥയാണുണ്ടാവുന്നത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ കടന്നു വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥി, യാതൊരു സാമൂഹ്യബോധമോ, ബാധ്യതയോ വികാരങ്ങളോ ഇല്ലാത്തയാളാവുന്നു. തന്റെ ലോകം തന്നിലേക്കു ചുരുക്കുകയും, സഹജീവികളെ മാനിക്കാനോ മനസ്സിലാക്കാനോ കഴിയാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പൗരനായി മാറുന്നു. സാർവത്രിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ അത്തരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു കേരളത്തിലെ സമൂഹം ഇന്നു നേരിടുന്ന തകർച്ചയ്ക്കും ഒരു പ്രധാന പങ്ക്, മേൽപ്പറഞ്ഞ സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങൾക്കാണ്.

ഇനി ഇതും സെബിന്റെ ലേഖനവും തമ്മിലെന്താണെന്നു ബന്ധം എന്നു ചോദിച്ചാലൊന്നുമില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ മുൻവിധികൾ എങ്ങനെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും സ്വകാര്യതയിലും കടന്നു കയറുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ പറയാൻ ശ്രമിച്ചത്.

ക്രിക്കറ്റ്, ദേശീയത, പണം, ഐ.പി.എൽ. എതിർക്കപ്പെടേണമോ?

രാംകുമാറിന്റെ പോസ്റ്റിനു¹⁶ മറുപടിയായി എഴുതിയതാണ്. പല ഭാഗങ്ങളായി വിശദമായി എഴുതിയ ഒരു പോസ്റ്റാണത്, ഞാൻ അതിലെ ഒരുഭാഗത്തിനു മാത്രം എഴുതുന്ന മറുപടിയാണിത്. അത് പോസ്റ്റിലെ മറ്റു വിഷയങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം കുറയ്ക്കരുതെന്നു കരുതി ഇവിടെയിട്ടു.

ഇന്ത്യയിൽ ഒരുപക്ഷേ ഏറ്റവും ജനകീയമായ കായികവിനോദമാണ് ക്രിക്കറ്റ്. അതിനാൽ തന്നെ, ഇന്ത്യൻ കായികവിനോദവ്യവസായത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലും. ഇത്രയേറെ ജനകീയവും ലാഭകരവുമായ ഒരു വ്യവസായത്തിന്റെ മൊത്തമായുള്ള അവകാശം കുത്തകവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ബോർഡ് ഫോർ കൺട്രോൾ ഓഫ് ക്രിക്കറ്റ് ഇൻ ഇന്ത്യ എന്ന ബി. സി.സി. ഐ. യ്ക്കാണ് ഇന്ത്യയിലെ ക്രിക്കറ്റ് നടത്തിപ്പിന്റെ ചുമതല. ക്രിക്കറ്റിന്റെ പ്രചാരണത്തിനും നടത്തിപ്പിനും പ്രോത്സാഹനത്തിനും അവരെഴുതുന്ന "വിയർപ്പിനു" പകരമായി ഈയടുത്തകാലം വരെ നികുതിയിളവുകളും ലോകക്രിക്കറ്റിൽ രാജ്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് പങ്കെടുക്കാനുള്ള അവകാശവും കാലാകാലങ്ങളായി സർക്കാർ അവർക്കു നൽകിപ്പോന്നിരുന്നു.

ഈ ബി.സി.സി.ഐ. എന്ന പ്രാദേശിക ക്ലബ്ബ് കൂട്ടായ്മയുടെ ഭരണമാകട്ടെ കാലങ്ങളായി പത്രത്താളുകളിലിടം പിടിക്കുന്ന തൊഴുത്തിൽ കയ്യാളുടെ കഥയാണ്. വമ്പൻ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളും (ശരദ് പവാർ, അരുൺ ജെയ്റ്റ്ലി, മാധവറാവു സിന്ധ്യ, നരേന്ദ്ര മോഡി), ബിസിനസ്സുകാരും (എൻ. ശ്രീനിവാസൻ, ലളിത് മോഡി, ജഗ് മോഹൻ ഡാൽമിയ, ചിരായു അമീൻ) എല്ലാം ചേർന്ന ഒരു പവർ കൺസോർഷ്യമാണിതെന്നു പറയുന്നതാവും ശരി. ഹിമാചൽ പ്രദേശ് ക്രിക്കറ്റ് അസോസിയേഷനെ വിലക്കെടുത്താണ് ഇപ്പോഴത്തെ വിവാദത്താരമായ ലളിത് മോഡി ആദ്യമായി ബി.സി.സി.ഐ.യ്ക്കുള്ളിലെത്തുന്നത്. ഇങ്ങനെ അടിമുടി അഴിമതിയിൽ കളിച്ചു നിൽക്കുന്നതെങ്കിലും, കൃത്യമായുണ്ടാകുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ കാര്യങ്ങൾ ഭദ്രമാണെന്നൊരു തോന്നൽ ജനങ്ങൾക്കു നൽകിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയെ സ്വാർത്ഥ ബിസിനസ്സ് താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കുന്ന ലാഭേച്ഛയുള്ള സംഘടനാ സംവിധാനമാണിതെന്ന കാര്യം സമർത്ഥമായി മറച്ചു വയ്ക്കപ്പെട്ടു.

ഐ.പി.എൽ. തുടങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചതോടെ ബി.സി.സി.ഐ. ഒരേ സമയം അതിന്റെ കപടദേശീയതയുടെ മുഖംമൂടി ഭാഗികമായെങ്കിലും കീറിക്കളയുകയും, പണക്കൊതിയുടെയും സ്വാർത്ഥ ബിസിനസ്സ് താൽപ്പര്യങ്ങളുടെയും കടം തുറക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഐ.സി.എല്ലിനെതിരായ നീക്കങ്ങൾ, ഒരു റെഗുലേറ്ററേക്കൾ

¹⁶<http://ramakumarr.blogspot.com/2010/04/blog-post.html>

ഒരു കത്തകയുടെ കപ്പായമാണ് തങ്ങൾക്കുള്ളതെന്ന് അവർ തുറന്നു സമ്മതിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. കാലങ്ങളായി ക്രിക്കറ്റിനെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നവരുടെ അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ ക്രിക്കറ്റിന്റെ തനതു സാമ്പത്തിക സ്വഭാവമാണ് വെളിപ്പെട്ടതെന്നും പറയാം.

ഇപ്പോൾ മൂന്നാം വർഷത്തിലെത്തിനിൽക്കുന്ന ഐ.പി.എൽ. മാമാങ്കം വർഷങ്ങളായി ബി.സി.സി.ഐ.യിൽ നടന്നു വന്നിരുന്ന സ്വജന പക്ഷപാതിത്വത്തിന്റെയും സ്വർത്ഥതാൽപ്പര്യങ്ങളുടെയും ഇരയായി ഇരുട്ടിൽ തപ്പുകയാണ്. ഇതിനു പകരം ഒന്നാംതരം നടത്തിപ്പിലൂടെ ഐ.പി.എൽ. നല്ല പേരുണ്ടാക്കിയിരുന്നെങ്കിലും, സമീപഭാവീയിൽത്തന്നെ(പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ) ബി.സി.സി.ഐ. യെ വിഴുങ്ങാൻ മാത്രം സാമ്പത്തിക വളർച്ച ഐ.പി.എൽ. നേടിയേനെ. പൊതു വിപണിയിൽ സജീവമായ കമ്പനികളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും വിശ്വാസ്യതയുടെ പുറത്ത് കൂടുതൽ സുതാര്യത കൈവരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയും അസ്ഥാനത്തായിരുന്നില്ല(മറിച്ചു സംഭവിക്കാനുള്ള സാധ്യതയാണു പക്ഷെ കൂടുതൽ). അങ്ങനെ ഇത്രയും കാലം ഇന്ത്യയുടെയും ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളുടെയും പേരിൽ ക്രിക്കറ്റ് നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ ദല്ലാളുമാർ നേരിട്ട് അവകാശം നേടി സ്വന്തം മുഖം വെളിവാക്കാനുള്ള സാധ്യതയാണ് ഐ.പി.എൽ. കൊണ്ടുവന്നത്. ക്രിക്കറ്റ് ദേശീയതയുടെ പേരിൽ കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പൊതുജനത്തിന് സത്യം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള അവസരം.

ഇന്ത്യൻ ക്രിക്കറ്റ് പൊതുജനങ്ങൾ തിരിച്ചുപിടിക്കേണ്ട യാതൊരു ആവശ്യവുമില്ല, കാരണം അതൊരിക്കലും പൊതുജനങ്ങളുടേതായിരുന്നില്ല തന്നെ. ഇപ്പോൾ ഐ.പി.എൽ. സാമ്പത്തികവും സംഘടനാപരവുമായ വിവരങ്ങളിൽപ്പെട്ടുഴലുന്നത് പൊതുജനത്തെ സംബന്ധിച്ച നല്ലതാണ്. കൂടുതൽ സാമ്പത്തിക അച്ചടക്കത്തോടെ വളരാൻ അത് ഐ.പി.എല്ലെന്ന ബ്രാൻഡിനെ സഹായിച്ചേക്കും. ഇന്ത്യൻ ക്രിക്കറ്റിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അവരെ അതു കൂടുതൽ സഹായിക്കും. ഒരു പക്ഷേ ഭാവീയിൽ മൂലധനം നിയന്ത്രിക്കുന്നതും പ്രതിഭനിയന്ത്രിക്കുന്നതുമായി പ്രൊഫഷണലെന്നും അമേച്വറെന്നും ക്രിക്കറ്റിനെ വേർതിരിയ്ക്കാനും ഇതുപകരിച്ചേക്കും.

Asus eeepc 1005HA hotkeys and ubuntu lucid

My Asus eeepc 1005HA was working like a charm from the day I bought it. It came with Windows XP pre-installed. Since I am not quite a fan of XP, I decided to install some GNU/Linux distro. I left the Windows partition as it is and installed Ubuntu on one half of my hard disk. Anyway, I installed then latest Karmic Koala 9.10 Ubuntu Netbook Remix. If I remember correctly, it came with a 2.6.31 kernel. As expected, everything worked out of the box. Hotkeys, network (wired n wireless, atheros devices), touchpad, sound and camera worked smoothly. There were some issues with hibernation. Microphone also had some issues. I installed the backported modules to fix them.

When first beta of Lucid came out, I decided to switch. It came with a 2.6.32 kernel. Since it was beta, Lucid gave some small issues related to the improved and renamed interface (Ubuntu Netbook Edition). Most of them were quickly fixed. Except the issue related to hot keys (eeepc-laptop, the driver which controls hot keys won't load by default).

To start with, like any Ubuntu user I did a little search on Ubuntu forums. As expected, the problem was already reported. Some kind of a solution was also given (to pass `acpi_osi=Linux` as a kernel parameter). But it didn't workout quite well since it also killed my wired interface some how. I didn't really dig up on what is happening then. Since it was not a very important thing for me, I kept it aside. Lately, when I got some free time, I decided to explore a little.

So I simply did the easiest and blindest thing to do. To check whether it is fixed in the latest stable kernel. So I downloaded the latest stable kernel (2.6.34), from kernel.org and compiled it. Since I knew quite bit about my laptop by then, I spent sometime on removing all unwanted drivers and technologies. Finally I compiled the kernel in my 1005HA. Since I knew from bug reports that to load eeepc-laptop, `acpi_osi` needs to be passed, I did that. Ta da, it started working.

Then like any curious and interested guy would do, I decided to explore more and find out what had gone wrong. To check why it worked in Karmic and not in Lucid. Different bug reports and details dating from November 2009 gave a good idea.

The issue is related to ASUS and Windows 7. Apparently for compatibility with Windows 7, ASUS changed their ACPI device from the usual one (ASUS010) to Windows Management Interface (WMI). BIOS updates to enable windows 7 support simply disables the ASUS010 interface used by eeepc-laptop when an OS is detected as Windows 7.

When OSI is invoked by BIOS, Linux kernel usually returns true for any windows string. An easy way is to blacklist the new eeepc models. But, it is not the right solution. Also it created some issues since it was not the optimal solution.

The permanent solution for the problem is to write eeepc-wmi interface. There is some preliminary experimental driver available from Yong Wang. It is quite in its infancy. It will load the eeepc-wmi driver when acpi_osi is not passed. One of the most used hot keys is the Wireless LAN one. But it is still not done in the new eeepc-wmi driver. So, I guess it might take some time for it to get fixed. Or someone who really know how do this should sit on it and finish it off. Device drivers are quite out of my understanding, but I am ready to help in anyway I can. For the time being, this workaround looks the only way forward.

Asus eeepc 1005HA and Meego 1.0.1

I bought my eeepc in last December and since then I have been using Ubuntu Netbook Remix (UMR) or Ubuntu Netbook Edition (UNE). It was working good and with some hacks, I was able to use it to its best.

I don't use my netbook for much multimedia purposes (still I need to listen to a set of songs once in a while). I have a desktop from my institute and another pc with a big screen TV connected to it for my multimedia choices. When I saw Meego coming out from maemo and moblin, I was actually excited. There were many reasons for my excitement, one of them being curious to see how they choose or combined the two legacies (maemo comes from so called debian side and moblin from fedora). Other was of happiness, since an OS meant for mobile/smartphone computing will definitely be simple and faster.

Due to all the excitement and my interest in OSES for netbooks based on Linux, I tried it out yesterday (yeah, I know its one and half months after 1.0 came out). To say the least, it was a very good system. Yeah there are a lot of drawbacks. But for a 1.0 release, it appears pretty good.

The thing I hated most in these first 24 hrs is (whether you believe or not), it doesn't have g++. It is quite essential to compile some things which doesn't come with the default system or in repository. Frankly speaking, I didn't care that I don't have multimedia capability, but g++ is essential for me.

As most of the other reviews say, interface is very good and the best for a netbook. I will even go to the extent of saying that this is the best one that I have seen. Still there are issues with policy kit authentication (for my NTFS partition from windows installed by ASUS and ext4 of 10.04 UNE). Since the system or syslinux based bootloader doesn't support ext4, I had to recover the grub for ubuntu (which took some of my time).

Lack of office programs won't bother me much, but I did not quite understand the part of gadget (which allows you to add numerous plugin scripts the system). Poorly designed and quite out of focus. I use latex and beamer for my document and presentation purposes, so I was ok when office was not there in Meego. But, when I get an ODF standard document, I don't really know what to do.

I noted another interesting aspect, the whole Meego claims to have Malayalam support and can input and render malayalam quite well (smc-fonts are missing, I am planning to put a repo in our savannah and later make sure meego uses smc-fonts and

it comes by default). Chromium has some issue when it comes to rendering Unicode 5.0 (pre unicode 5.1 chillus, it is not able to convert cons+virama+ zwj-> chillu). The interface renders it very well though. So, I think it has something to do with the chromium rendering modules (webkit I suppose, to be fair, chrome in windows doesn't show such tendencies).

Anyway, for serious netbook users and for future smartphones, systems based on meego and android are the future. I am all out to make sure malayalam is working perfect and out of the box for meego (its easier for me and since its built especially for atom, I am one of the few who can test it).

I will setup a repository for smc fonts for meego in savannah. Next step is to make meego developers add smc-fonts in the repo. Another task is about verifying the rendering issue with chromium (which might take time, since I need to find chromium users in GNU.Linux).

For a first release, I should say, meego is very impressive. Yeah I know it doesn't have multimedia capabilities (can't even play my MP3 files), still it gets a lot of marks for the interface. If they succeed in making the interface flawless, with a good sync with policy-kit to authenticate, I think meego can make a big leap with its next release.

Comments

1. Ashik S

I can help with testing things on Chromium - in fact Rajiv nair (mandooos) and me are having it as our default browsers on our Ubuntu and Arch systems. Give us the test cases and we will run them and give you the results.

2. jinsbond007

hi,

Thanks. So far I have only one problem with chromium. Reading Malayalam. I installed smc-fonts, set the browser font to Meera and encoding to UTF8. But, it is having some issue with chillus formed by ZWJ. I am going home tomorrow, so not sure when will I be able to give the details but I will try my best.

The problem is only with the browser, all apps are gtk based (but, there is qt also under the hood though no apps are yet available). Since MeeGo is a combination of Moblin and maemo, I think it will have these kind of behaviour.

Again on student politics, freedom of expression and interestingly my views about women

In Facebook group of MESCE, there was an interesting discussion on an age old topic. Fatima Ali (B Arch, student at MES I guess) started it. She wanted our opinion on whether you like to be in a college like MES, laden with strikes, gang wars and not much cultural activities, but authorities are questioned from time to time. Or in a college at Bangalore or somewhere, where no one questions authorities and in return they get to conduct some extravagant events and activities. As someone who values freedom over anything, my choice was obviously the former one, stating there are better alternatives with better democratic atmosphere (with both inclusive and representative democracy).

About the kind of politics in college, I had written two long articles (here¹⁷ and here¹⁸). The first one had a fierce discussion in the comment section. Then my experience in IIT gave me a new outlook of student politics and democracy in academic institutions. In any system, it completely depends upon the leaders. No one groomed the next generation or batch. If there was someone who was naturally capable of and interested in taking the lead, the whole community would benefit. Else the ones who represented the students simply gained something for themselves.

Anyway, that was not what I was going to write here. In the whole discussion, only a handful of people expressed their views. Interestingly (or as usual) the only lady in the whole discussion was Fatima. Later Karthika also joined. When Fatima wrote a concluding note, I innocently asked, "Fatima, interestingly, you were the only girl here, are you people afraid to express yourself or what?". I was actually interested to know whether all the ladies in the group (both alumni and current students of MES) were not interested and believed that it is up to them to express their views on politics. The result, I was accused of being "Male Chauvinist". I have been called many names during discussions in many forums. I have been part of internet and real world forums which discussed a variety of problems including the plight of women. I do have a variety of friends from a various sections of society and it is the first time one of them is accusing me of being a male chauvinist.

Anyway, whether am I a male chauvinist or not is not worth a discussion. Though to make my part clear, I should state that I have respect for and belief in all women.

¹⁷gang war 1[TODO]

¹⁸gang war 2 [TODO]

As a matter of fact, in many occasions I had to oppose the prejudiced remarks about them. Once I had an argument with my father about political awareness among female student population (later there was one about geographical awareness). I was the one who defended the girls against his prejudiced, society imposed "ignorant female" thesis. So, it was natural for me to be curious to know whether there is any truth in the thesis put forward by my father (and majority of the society). A reply by Fatima does imply that, they have their own opinions and they do think and try to understand situations (it seems that they just don't like to put it up in public forums).

The cause of my father's thesis might be the society imposed restrictions on women to get into public discussions (when you are not part of discussions, you don't have opinions. It is an age old method of suppression). Then later, women themselves started restricting themselves from being a part of messy discussions to avoid being tagged. I think Sreebala K. Menon once wrote about this in Mathrubhumi (society tagging females who take their own path in life or express their opinion on worldly issues). When you look around, females who (tried to) express their views and take a stand in issues were attacked more fiercely than their male colleagues. Just think about Arundhati Roy in recent Kashmir issue. There were 3 people in the dias and only her remarks were taken up by Times Now. If you read her interviews in Thehelka (there are many on different issues), you will understand how good an intellectual she is and how much research and analysis has been done by her before expressing her opinion on a matter (still we accuse her of reacting spontaneously to hot issues).

In case of MES, KBLH is a jail. Parents feel their children are safe in jail, where in fact, they might be getting frustrated. If people are going to say we are happy in KBLH, I would suggest them to look up Stockholm Syndrome. When there is a strike in college, the entire female fraternity of the college is stripped of a chance of being part of it (they are in fact jailed). Most of them don't get to see what happens or understand what is the point of the agitation. So it will be interesting to hear their point of view on the matter which was under discussion on that thread. On top, I was interested to know whether the same atmosphere of tension which kept a large portion of females out of political discussions in campus was keeping them away from that thread. Now I understand that being curious about the opinions, inadequate representation and participation of females in a discussion is a good enough ground to be tagged as a male chauvinist.

If, as Fatima says, a lot of women can express their views freely on her wall, why don't they do that in the thread in MESCE group? Why don't they pick fights with us and enlighten us with their perspectives and visions? I do like to know these and that is not

because I am a male chauvinist or sympathiser for the cause of female empowerment. But as someone who knows there is huge potential which is going to be wasted just because people are not confident enough or not ready to break some unwritten rules in the society. Social conventions are not forever. They are supposed to be rewritten after a period of time. I had actively written about my views on society. I dislike society for the restrictions it has put on my thought and the prejudices it has against anybody and everybody. I learned to fight it and I would like more people to fight that and overcome social inertia to make our system a dynamic one.

Here I rest my case!

Evaluating FOSS Contributions

Counting FOSS contributions towards research grants actually threw open a new area of investigation as such I guess. Its about evaluation of novelty factor of contribution to FOSS project. As we know, in any field of research, evaluation metrics is a big area of investigation and people come up with new distances and measures every now and then(even we are in the middle of such an effort for OCR). Normally novelty factor is decided based on where the related paper is published, how good it is explored and how good is the theoretical foundation for the papers. The interesting thing is, many FOSS projects cite papers published(and some regularly publish papers) in main stream journals to get acknowledged for their novelty and to ensure the novelty of the algorithms they use. Many times authors note use in FOSS projects to report on real time usage, easier adaptation etc.(many plugins in GIMP are developments of European univ. PhDs, famous one is, a resynthesizer plugin). But the idea of evaluating the novelty factor solely considering the contribution to the project require a new metric to evaluate it too. The normal factors required to assert novelty is all present in a collaborative project very much in line with the normal lab, professor, conferences, peer reviews mechanism. The only difference and a crucial missing factor will a published(i would say inaccessible too, a paper costs 5-10 USD depending on the publisher, conference and journal) covering paper. Peer review of the technique, its implementation in real time projects and required documentations as part of the project documentation and various blog and log entries are available. Peer review of subject experts happen very well in discussions over IRC and mailing lists(most of which are archived). Different perspectives from theoretical foundations to practical implementation issues were discussed in a single go there(depends on the project too). But this varies from project to project. A project or a contribution which generates a bigger discussion and criticized and evaluated rigorously should get more points(very similar to classification of conferences and journals to A +,A,etc.). We can even have a FOSS project classification depending on how much discussions, scrutiny and perspectives are evaluated before new features are incorporated into the existing system. Also another thing we can draw parallel is the criterion used by conferences and journals for accepting a paper and the peer review system of the projects. These are some ideas got into my mind, when thought about a systematic evaluation metric for novelty in FOSS contribution. A metric and system like this will help to counter so many software patents too i guess. There is Special Interest

Group of ACM for Computer Science Education. They have a special section on FOSS. I haven't seen the proceedings so don't know what all they discussed. But it will be good to check these formal forums and their proceedings to look for prior ideas on the subject. I don't have access to ACM libraries here. If we can put some time and thought into this, we can develop a draft and then may be start an open discussion too. This will help FOSS projects to avoid depending on non free published items for claiming the novelty factor due for them(since Santhosh is not interested in publishing, he is not recognized by anyone in academia of Indian Language Research though his works are very popular).

I think what ever i wrote was taking it apriori that acceptance of ideas to a project is enough for validation. My problem was how do we evaluate the novelty factor(we know there is novelty factor, but how to scale it). Then later on turning this novelty factor itself to rate the projects. Now projects interact with academia in a weird way, we should find a middle ground, where even academic contributions like submitting a paper to A+ journal is counted similar to adding the same algorithm with all its detail to a project with A+ novelty factor. People might not accept it as such, and at first, there will be double contributions, but with enough campaigning and ensuring that the evaluation framework is strong enough and thus reliable, we can make some progress. It will also work as a counter measure to now monopolistic attitude of IEEE,ACM etc. in case of academic publishing. Only thing i worry about is the arguments against the review of documentation (like how implementation of something in one project will ensure its reimplementability in different scenario if the documentation is not aimed at that). Capability to reimplement and produce results for a different set of users for a different set of purposes should also carry weightage(like how much help does this implementation give on doing that). That usually doesn't come under the aims of project and they don't care, but the ones who are doing contribution and waiting for it to be counted towards their Degree or Salary should be aware and do it. Collaborative publishing can be very well used and example of wikipedia can support the claim. Acceptance by user community is a validation of novelty. But how the detail or contribution is accepted may not always be a measure of novelty (some contributions, very novel, might not trigger much response, some trivial ones might trigger huge response). So to evaluate novelty and the original contribution, there should be a mechanism which in turn projects can use to count or evaluate their innovativeness or novelty factor. This along with a must do documentation of the contribution in a collaborative peer reviewed wiki kind of system should ensure freedom of the knowledge generated out of the process. It is a matter of not just accepting FOSS to mainstream academic research, but more or less bringing back the

idea of freedom to the academia. Should prepare a draft framework(i don't have much idea on how to prepare it). Then should try evaluating some recent contributions to some projects on basis of this framework(we can use SILPA as one of the sample projects). Then present this to the world as a method to count novelty in collaborative projects without using the normal way of stat of publication(all FOSS projects maintained by universities or research organizations cite their publications to show novelty).

2

മലയാളം ഇൻ്റർനെറ്റ് വാർത്താ പോർട്ടലിൽ നിന്നും

കാറോട്ടത്തിൻ്റെ മാസ്കരികത: ഫോർമുല വൺ

ഈ ഞായറാഴ്ച കഴിഞ്ഞ ചൈനീസ് ഗ്രാൻപ്രിയോടെ ഫോർമുല വൺ ആദ്യ എഷ്യൻ പാദം പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. സെപ്റ്റംബർ 24-26ന് സിംഗപ്പൂരിൽ നടക്കുന്ന ഗ്രാൻപ്രിയിലാണ് ഇനി എഫ് വൺ എഷ്യയിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തുന്നത്. കാനഡയിൽ ജൂൺ ആദ്യം നടക്കുന്ന ഗ്രാൻപ്രി ഒഴിവാക്കിയാൽ ഫോർമുല വണ്ണിൻ്റെ യൂറോപ്യൻ പാദമാണ് അടുത്ത നാലര മാസക്കാലമെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

നിലവിലെ ചാമ്പ്യനായ മക് ലാരൻ്റെ ജെൻസൺ ബട്ടൺ അറുപതു പോയിന്റുകളുമായി ഇക്കൊല്ലവും മുന്നിലാണ്. അൻപതു പോയിന്റുമായി മെക്സിഡസിൻ്റെ നിക്കോ റൊസ് ബർഗ് ആണ് രണ്ടാമത്. നാൽപ്പത്തിയൊൻപതു പോയിന്റുകളുമായി ഫെറാരിയുടെ ഫെർണാണ്ടോ അലോൺസോയും മക് ലാരൻ്റെ ലൂയിസ് ഹാമിൽട്ടൺ റൊസ്ബർഗിനൊപ്പത്തിനൊപ്പം നിൽക്കുന്നു. ഇക്കൊല്ലം മത്സരരംഗത്തേക്ക് തിരിച്ചെത്തിയ എഫ് വൺ ഇതിഹാസം മൈക്കൽ ഷുമാക്കർ പത്തു പോയിന്റുമായി പത്താമതാണ്. ഫോഴ്സ് ഇന്ത്യയുടെ അഡ്രിയാൻ സുടിൽ ഒൻപതാമതും, വിറ്റാൻടോണിയോ ലിയൂസ്സി പതിനൊന്നാമതാണ്. ഇന്ത്യക്കാരൻ കരൺ ചന്ദോക്ക് പോയിൻ്റൊന്നുമില്ലാതെ പത്തൊൻപതാമതാണ്. ടീമുകളുടെ കാര്യത്തിൽ മക് ലാരൻ 109 പോയിന്റുകളുമായി മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. തൊണ്ണൂറു പോയിന്റുമായി ഫെറാരി രണ്ടാമതും, എഴുപത്തിമൂന്നു പോയിന്റുമായി റെഡ്ബുൾ മൂന്നാമതാണ്. അറുപതു പോയിന്റുമായി മെക്സിഡസ് നാലാമതും, നാൽപ്പതുപോയിന്റ് നേടിയ റോബർട്ട്

കബിന്ദ്രയുടെ ബലത്തിൽ നാൽപ്പത്തിയാറു പോയിന്റുമായി റെനോ അഞ്ചാമതാണ്. പതിനെട്ടുപോയിന്റുമായി ഫോക്സ് ഇന്ത്യ ആറാമതാണ്.

ഒന്നാം സ്ഥാനക്കാർക്ക് (പത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇരുപത്തഞ്ച്) ഏഴു പോയിന്റ് രണ്ടാം സ്ഥാനക്കാരേക്കാൾ (എട്ടിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പതിനെട്ട്) കൂടുതൽ നൽകുന്ന പുതിയ പോയിന്റ് സംവിധാനവും പോയിന്റ് നിലയിൽ ആദ്യപാദത്തിൽത്തന്നെ കാണുന്ന വൻ വ്യത്യാസത്തിനു കാരണമാണ്. കഴിഞ്ഞ വർഷം യുറോപ്യൻ പാദത്തിൽ നല്ല പ്രകടനം കാഴ്ച വെച്ച ഫോക്സ് ഇന്ത്യക്ക് വരും ആഴ്ചകളിൽ ഇതു മുൻനിരയിൽ കൊടുക്കുന്നു. മത്സരത്തിനിടയിൽ ഇന്ധനം നിറക്കാനനുവദിക്കാത്ത പുതിയ നിയമവും യുറോപ്പിൽ രണ്ടു പോളുകൾ നേടിയ ഫോക്സ് ഇന്ത്യക്ക് അനുകൂലമാകും.

മാറിയ നിയമങ്ങൾ മത്സരതുടക്കങ്ങൾ ഒട്ടൊന്നു വിരസമാക്കിയെങ്കിലും അവസാനലാപ്പുകളിൽ മധ്യനിരയിൽ നല്ല പോരാട്ടങ്ങൾക്കും അത് അവസരമൊരുക്കി. ഇന്ധന പരിപാലനത്തിൽനിന്നും ടീമുകളുടെ ശ്രദ്ധ ടയർ പരിപാലനത്തിലേക്കുമാറിയതോടെ, വൺ സ്റ്റോപ്പ് സ്റ്റാറ്റിങ്ങ് സർവ്വ സാധാരണമായി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, കൃത്യമായി കാലാവസ്ഥ പ്രവചിക്കാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് മഴയിൽ കൂതിർന്ന റേസുകളിൽ വലിയമുൻനിരയിൽ ലഭിക്കും. തന്റെ നല്ലകാലത്ത് ഇതിൽ മിടുക്കനായിരുന്നു ഷുമി.

ഇനിയും പതിനഞ്ച് റേസുകൾ ശേഷിക്കുകയും, 1515 പോയിന്റുകൾ പങ്കുവെക്കപ്പെടാൻ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഇതിപ്പോഴും ആത്മവിശ്വാസം കയ്യിലൊതുങ്ങിയിട്ടില്ല. മാത്രവുമല്ല, മുൻനിര ടീമുകളെല്ലാം നല്ല പ്രകടനം കാഴ്ച വെച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ യുറോപ്പിലെ റേസുകളിൽ വരും ആഴ്ചകളിൽ തീ പാറുമെന്നുറപ്പ്.

(20 April 2010)¹

¹<http://malayalam.vinodan.com/4845/കാറോട്ടത്തിന്റെ-മാസുരികത-ഫോർമുല-വൺ>

3

Hospital Logs

Hospital Log 1

On Monday, the 4th of October, I got diagnosed with a case of Acute Lymphoblastic Leukemia (I didn't know it till Thursday). After 12 days, I find myself in one of the best places in India for haematology related treatments and am sitting in a room worth Rupees 2k a day with AC/TV/attached, bath/nurses on call and to top it, complete room service.

The words and worries of others who love us and still not having the slightest idea of who I am is always an interesting problem. To start with, I am writing down some of my thoughts. Don't know whether to publish or not, but it is not my immediate concern, I have a lot of unpublished works in my documents folder :)

The question of being moody

Everyone tells us not to feel depressed or sad or moody. Treatment is difficult, it will turn your physiology upside down for sometime. It does cost a lot and some estimates put it at as much as 20 lakhs. But actually in mind, I am relieved. Why? May be it is because of the mentality of the scientist inside me who doesn't like unknown variables. I loved it when I was diagnosed with Leukemia. I at least have a diagnosis. I should say I felt like Dr. Gregory House in House M.D. To be frank, I didn't even stop to think whether it is life threatening or not, I was so happy that I had a diagnosable issue which was creating all that stupid or weird pains on my thighs, legs and my general loss of appetite.

Still, I don't have anything to get moody about here. From both the nurses' and the doctors' reactions, I guess I am one of the happiest patients they have. I think it will be difficult for them to imagine someone who is confined to a room 24 hrs a day (I can walk through corridors of 8th floor) being happy. But the fact is, it is not new to me. I have all the experience in the world in doing this. Being lethargic and making an organized lethargic behavior of solitary life inside a room. So, I am kind of not moody at all. There is nothing new to it, I hear all the news, I do call people, I am online, my father is around for any help (he might be getting bored). If not, nurses will be there. But most people don't understand this. The idea of socializing without really being in society is a difficult thing for many to think, grasp and understand. They believe in showing support. However, the problem is how to show it. My friends back in Hyderabad understand me. They know what I want, will get the things done for me, so that system will run smoothly.

"Don't you get bored?" or "You are bored eh?"

I think it is a question anyone who is undergoing treatment for diseases like this will encounter. Especially when you are having a good social life. For people who know me, I don't think it will be a surprise when I say that I don't feel much bored, when confined to a room. I have done it before. Just for the sake of being lazy. My social status is that of a guy who fits in everywhere. So everyone will miss me as well as not miss me at the same time. Still, interestingly, I do have an active social life, with calls to parties in weekends, birthday celebrations or whatever. Why? Someone with a ponytail walking around half dressed or 3/4 trousers and t-shirts and ready to dress up and go for night outs is an urban youth. Then, in parties, it all comes down to money, and for someone who spends all his stipend and doesn't save anything, its not difficult to get invites :) Still I don't party much because I don't like dancing, and my idea of party is usually a good food in a restaurant or a nice bar with lots of alcohol (I do drink). Still I do get invites for just the opposite ends of discussions too. Still the question people might ask is, "don't your lab mates or friends miss you when you are away for, like 6 months or more?" :)

May be. I don't know. Still there is not much to miss about me since my presence there is still felt. I do talk to some of them, I am available on phone on the same number, and also I am online once in a while through GPRS :) May be they will miss my physical presence of 5 foot 6 inches and pony tail. But that is not much to miss. When you think about it, some of my best friends are still people who I haven't met yet :)

“Question of concern!”

"Why aren't you concerned?". Like aren't I concerned about losing 6 months, an entire year in MS because of the half semester split for diagnosis, change in life (may be entire life), etc. Still no idea whether my ALL is L2 or L3 and all these are a matter of worry. The thing people don't understand is, I don't live life in normalcy. If I had, I might not be doing an MS in IIT Hyderabad. I do calculate, when the numbers do not fall in places that I want them to, I will just check where they are falling and try to adjust my parameters accordingly. It might be difficult to understand. But that is what I do. There are no unexpected turn of events in life. Everything is normal because they are not.

Systems are made to put people in a mechanized way of functioning. When you are used to a system, it will be very difficult or depressing to get out of it and to be a part of another. But for people who understands that it is the system which controls them, hopping from one system to another is very easy. Especially when the change from a lonely hostel room in IIT, Hyderabad to a room in CMC Vellore with father is not that path breaking.

I might not do the same things here. There I watch movies most the time, follow all the US serials I like, do some research and studies in between, go out and have biriyani once in a while or order in a pizza if I feel to get some money spent. Here, I have a different routine, different style, like when I go home. I hop from that to this easily because I don't do the same thing at both places. I might read a research paper or two in my house, but I won't be the same 24/7 online guy at home. That goes for the hospital too. I will just fix the numbers to keep the balance intact. The aim is survival and to survive, sometimes we have to reinvent what we understand. Now I have enough time to reinvent the system I was a part of for the last 3 years. I can go in as a new person (hopefully). The system is not changing and I am not changing too. But a break from the system gives you time to understand where you were losing your ground.

Interestingly enough, that does give a positive approach to the whole thing. I have nothing to be concerned about, except may be financials, Which I am quite sure is a waste of time. I can have concerns on how bad my leukemia is, but the again that is another waste of time once you decide to go for treatment. Concern on how I would complete my MS will be my last since, if treatment works, I will get enough time to go for finishing the studies. If my ALL is life threatening and I am not responding well, there is no point in thinking about that.

My life in Hyderabad will change. May be dramatically because, when you are taking medicine everyday, you will follow a routine and once you start doing that, you will never be the free spirit people used to see. But it is just a change from a lethargic MS student to a normal MS student, which again is positive. Yeah, I will definitely have difficulty with some details on life. It may be that my social life will change, but I don't think it will bother me as much as it bothers everyone else.

Question of "getting impatient about the details"

Everyone wants to know what kind of lukhemia it is that I have. What I know is that it is just Acute Lymphoblastic Lukhemia. Then they want to know whether it is life threatening or not. I do believe it is. Then next question is about the stage and I don't know which stage it is in. I don't really know how lukhemias are staged. I guess they are not staged as per time, but according to the types. Some of them make genetic mutation and there is ALL with genetic mutation, which is somewhat dangerous. I do have one with a genetic mutation. But I am not an expert on what it is and how it is. People think diagnosing lukhemia, its types, then understanding details is like diagnosing a normal blunt wound or common cold. It is not. There is a larger scientific process involved and there is no point in getting impatient. But interestingly, only me, who is not supposed to understand it, understands this detail.

I am a researcher. My job is to conduct experiments, get results, analyze them and crunch them to make them reveal what is there hiding inside. So, amazingly, when doctors say that they need to do more tests, I do understand. I always have to run new experiments to find out about the working system and for me, breaking a system didn't even matter. However for doctors who work in these kind of situations, its not like that. They can't screw up whereas I was allowed to. More importantly, having a result and analyzing it is not the same. There is a huge difference between the two. Results are usually just blunt numbers which are weighed against the vital or normal parameters. They don't reveal anything. No X-Ray, MRI, CT reveals anything unless you know how to read it. It will be the same as me giving you numbers of my SVM-feature study experiments. To draw conclusions, there is a need for prior understanding. Total control and know how of what is normal and more importantly, eyes to see the anomalies.

When you have a genetic study done, I do believe it shows a million possibilities and the proper understanding of my life and ways are important for doctors (including how I react to different medicines). Like how I reacted well to the first dose of chemo. I

might not do that for the next. They didn't give another dose of the medicine because some detail regarding my body was not right. Then a report came in and they decided to drop the medicines all together and start a new one. It happens. I have done it on my systems. There is no strict code of conduct when you work on situations like this. It changes as you see results. The entire idea of protocol for 2 years will be the same. However, in the case of medicines, it might not be so. Only for generic cases does it remain the same.

I don't really know, but I think genetic mutations don't happen as per lamarkian principles but on darwin's theories (there was a recent news on lamarkian effects of genes too, haven't read that in detail). So, if I had this problem, I guess it was there for the last 24 years (not sure, will ask my doctor to confirm). It is not a disease outside my body but a change in my system from the normal being. My body is built to have this mutation and it will be difficult to make it believe it is not. It feels like a tedious task and not an easy one, so no point in getting impatient and I don't believe in a complete cure in this case (if it is like this). I am not sure whether someone else will understand this the same way. If they do, great, and if not, I can't say anything. There are possibilities, chances, drugs, treatments, but none of that means it is final and curable. The word cure might not even be appropriate in case of cancer since we are not sure whether we are curing or breaking :)

The way to obtaining results is always through continuous aggression of experiments and thoughts. Keeping up to date is always a big part of it. Where I was lagging for sometime, now I am keeping upto date. As my professor pointed out a week before I left for treatment, I needed to increase my reading. These six or so months are a good chance for that.

The problem is, people don't like ambiguities and half answers when it concerns life and death. But after being a part of the world of probabilities, pattern recognition and machine learning, the thing I understand is, you can never avoid it. Starting of a treatment doesn't guarantee full diagnosis. It just means that the beginning of the treatment is the same. It is easy for me to understand this since, datasets don't change for experiments. For entirely different experiments, we can use the same datasets, may be with different annotations or labels. There will be ambiguities and half answers, like "it is ALL and no idea which type". People don't understand that diagnosing from lukhemia to the farthest details of its reach is a big process. There is no direct answer for patients' queries like "How bad am I?". It depends. Something can be predicted but not everything. The

treatment is not straight forward and it is a little scary, but what to do, our whole life is like that. At least do it when we can afford it.

Question of Life

Then usually comes the question of life. How it will change your future. Usually I will give a blunt answer saying that I don't care about it. My future is my concern and what I am more concerned now is of being present. Still my outlook on future is always loose, I do want to make money to live (now I have to since, the treatment if it goes on like this might put a visible liability of some lakhs on me). I always keep my options open. I was on the verge of starting to work for an NGO in "No UID" campaign since I want to mark my presence in the scene. May be now I can put a little more time into that. Can read up some stuff and get the details, use my expertise and contacts in pattern recognition academia in India (believe it or not, I have friends in some good institutes :)). May be I can write more regularly for malayalam. I missed two races while I was not well. I could try to report the rest and publish. Get a name of being the first exclusive malayalee formula 1 reviewer. There is always options and all these are the ones I pursue right now.

Things can change. New ideas will come up. The choice or the idea of changing life according to what comes up next usually doesn't bring much joy to anyone. Everyone wants to keep status quo. But the world doesn't do that. Systems are just adapting to emulate status quo. So, from what I see, there is not much chaos in breaking status quos. It is bound to happen. "Life changing experience" is a phrase everyone usually uses. I think it is just a myth. Life always changes, you don't live the same one for long. You can't. Small things might be the same (like your favourite breakfast or time to wake up) but you don't get a sudden outlook on life on a single day. It happens over a period of time. How you realize it doesn't represent how it was changed. It is just similar to what is called, "you don't see the whole picture". You can't realize something in a single moment, you will apply all your apriori before doing that. Interestingly, that does play the greater part in understanding, than anything else. But people like to believe that they get realizations on the moment :) May be that is because it gives us a kind of relief that life is taking sudden turns. Life doesn't do that, it just appears like a sudden turn. Nothing is sudden, it is just that our views are skewed.

Hospital Log 2

Monday November 01 2010

Today is the 11th day of my first chemo cycle. Still going good and other than some instances of vomiting and loss of interest in food, the days are okay. Thankfully, no major infections or after effects of chemo showed up. Don't know how the medicine is doing, but I guess by next week the second round of chemo should start (if platelet count reaches the desired level). Like that, I have to do 8 cycles and usually it goes on for 4-6 months. This is the info from the medical side.

On the personal front, I finished reading 2 novels and one book by Vinay Lal on the global political scenario. Now reading the famous Edward P. Said's "Orientalism". My cousin was asking whether I wanted "Glimpses of world history" to read. I actually have no idea about what that is. Before starting to read such a book, a lot of things are there to be considered including, how much time you can devote to think about it.

One of my cousins got me a Tata photon+. I took a 1GB plan. I may have to rethink about the plans after the first month. It enhances my connectivity but also brings in the danger of keeping me out of other activities.

During the last few days, I had a large set of visitors. Apart from my father's brothers, my aunt and uncle also visited. They were here for a day. Then two friends from IIT came with news, books and a lot more. Two more are coming on Wednesday. My cousin visited twice. Two friends from kuttippuram came. Everyone wants to see the sick and show their moral support, while I'm more interested in poaching for their blood and platelets :)

Thoughts on my Friends

Some of my friends are keenly interested in helping me financially and so is one of my professors. My father might have some difficulty in getting the 10-15 lakhs required for the initial stage but, that doesn't mean he is totally in need of money right now. For me, someone who was making rs 6000 per month, I spent all that money during the last three years. Mostly on dresses, food, party, flight tickets home (I fly every time I go home), maintaining a nice ponytail with extravagant trips to the best saloons in the city such that many people at nice restaurants in the city knew me by appearance, I should say. For

someone extravagant like that, it is amazing that I do have friends who wants to put in money for my costly treatment and to help getting money from endowments.

I don't really know whether I should claim it or not. I was and am someone who doesn't care much for money. Someone who is not used to giving it when I have it. However, fortunately, I did have friends who could give me some when I was in need. First of all, I don't know whether it is quite right to make a financial relation out of a more emotionally and personally knit social relation. I never cared for financials, but made sure I never crossed my reserve. On top people say that there are always strings attached with money, which I would like to avoid as much as possible. On top being a rational human being, I would say, it doesn't make much sense for me to give financial aid to someone who can afford top medical facilities of the country along with VIP facilities.

May be my friends think that I am not going to make money for a little while on the pretext of the disease (I lost a year and haven't stopped thinking about PhD). My father being a retired man, they might be thinking it is their duty to help out a friend in need. After all, some wise people said long before "a friend in need is a friend indeed". They might be confused on how to be friendly towards a guy, who, with this kind of a serious illness, was not in much of any emotional distress but was full of energy and optimism and on top, was someone with a philosophical and rational edge over them. I am a kind of socially introvert guy, who likes to be in a closed space rather than in a party. But, being in company of friends, I just like to be one of them and have a good time of what I get. I should say, I try to make the most out of what I have got. To experience things to the best and thereby making sure, I am not missing any details.

Who are my friends?

May be that attitude gave me access to a varied and interesting group of individuals. Many of them, my very good friends and well wishers. I do have company of intellectuals who tries to debate, see the other perspectives, form perspectives, avoid prejudices and on top, see logic in situations. I have friends among people who call these intellectuals as dreamers and dismiss them as waste. I party with them during IPL, New Year, Diwali, or any day for that matter. We watch premier league matches and formula one races together, discuss food and restaurants, music and live like any other. They do know that I have a good say and company in an intellectual gang too (not in IIT however. There I still keep a low profile,. Being a new guy, I have a few friends and just started discussing some initiatives in Exact Humanities dept. with some friends. May be by next

year, I will get a chance there too :)). I do have access to the so called geeky hacker community for having a niche of my work on in Indic language computing and being a avid fan and user of GNU/Linux. Though not much active for the past few years, I do have my presence in the Indian Free Software community, courtesy of friends I made in due course. I still involve so much in the activities of a free software group I revived back in college in keeping it active. I would say I have a good friend in the journalist community who, whole heartedly, provides me access, knowledge and space for my thoughts and perspectives.

All these gives me access to a varied set of friends and community of people who are all, I say, belong to either middle class or upper middle class. I don't have much friends in the strata above that (the one of socialites/celebrities). However, I should say that some of my friends in partying circles were good enough to get me a glimpse or two of what was happening there (with help of their friends). It would be wrong of me to say that I don't have friends in the lower strata of community. I did my primary education in an aided Malayalam medium school and there I have a lot friends who are either self employed or managed to lift themselves up from the poverty they had, through hard work (only handful of my primary friends managed to get through SSLC. Although most of my classmates were Muslims, I don't remember any of them getting through). Most of my female primary classmates were married by the time I finished my 12th. Very few of them even thought about studying till 10th. Even on the male side, very few were interested in studies. So, for a class topping studious guy, I was more than a friend to them. More like I was someone to most of them to tell their children that we were in the same school :) Still I meet them occasionally (we don't cross paths much as I visit my village only once in a while and most of them will be associated with some function or the other). Then I moved to JNV¹. There we rarely discussed financials, but I do remember many of my friends had parents with govt. jobs. Some of them self employed. Some of them a little more sophisticated jobs like teachers. Some were hard laborers who tilled their land. But all of us were good in something or other. We were good in studies, were disciplined well by the residential establishment, leading us to the prime goal of being a professional (doctor/engineer). If you can't become a Doctor or an Engineer, education can provide something else too. I should say, most of us did well. Many are engineers and doctors. Some are nurses. Some are in service sector. Some disappointed, may be didn't get the system of real world outside the system of JNV. Handful of us are in academia too.

¹Jawahar Navodaya Vidyalaya

Then the 4 years in a self financing Engineering college in Malappuram where most of the students are wards of NRIs, exposed me to a totally different group of people including real street gangs. :) It gave me a glimpse of what campus politics have boiled down to. Why it is not going beyond the hefty gang wars between the muscles of some fighting minds, who don't really need the political affiliation to put up a fight (which was evident from the past and most recent fights in the campus). Most importantly, it gave me a home in almost all districts of Kerala where I can except a meal in a time of trouble. :) In Ernakulam, I have more than five spots where I can spend a night. In Trivandrum, not much but still a guy has settled down there for now. Calicut, I won't say how many will be happy to accommodate me. So is the case in Kollam, Aleppy, Kannur, Thalassery and even in Wayanad. I think I had the aura of a geek there. Eccentric and intellectual at the same time. There is not much of a variety present in the campuses of Kerala (though they are supposedly people whom we find in serious tech. depts of western universities). I don't know where it placed me in the social strata of the college, but definitely not in the best lovable guy list (or even manly guy list) I suppose. I was the one who used to share the lunch of day scholars (both boys and girls alike) or make them give me money for lunch to avoid a long walk to hostel. I kept no shame in begging since my idea of 'financially sound' or 'manly' doesn't mean that I can't beg for 10 rs. On top of it all, for someone who does not play any games, though being able to give a hardcore lecture on soccer and the scores, being not much of an actual player of the game, not feisty and also not being the kind of person who keeps grit over things, all made me a different kind of guy and still a popular one at that I should say. :) Likewise, my 3 year stay in IIT, gave me access to a different breed of people and virtually a bed in every city in the country.

Thoughts on what helped and how it helps in having so many friends

I should say, having been fortunate enough to meet so many people and make friends with such a large cross section of society, gives you access to a lot of information too. May be my interest in Sherlock Holmes from childhood and later in logics and computers, might have shot up my interest in both logic and observation. I should say it helps in my current field of study a lot too. I Don't know how many others, working among a similar crowd, had the kind of access and familiarity I had with different groups of people. Usually, one likes to remain in their comfort zone. Being to a hostel when I was 10, my comfort zone was being alone. I am not a crowds man, not a public speaker or dancer

or anything of the sort. However, may be good in parties and enjoying a good time with friends with those little anecdotes and comments. Pretty good foodie and a nice food gives me a good time. Other than that, I belong to the arm chair, virtual world generation. Life for me without Internet access is a disaster. I do have a GPRS connection and a netbook and kind of had an uninterrupted Internet connection for the last 3 years. I like to be in my room invisible to everyone but then again, I know that is not what life is about.

I do go out, make friends with others and enjoy life to the fullest. It gives me the chance to understand and put to use the observations I made from texts and books. So, I should say I am comfortable everywhere. I enjoy all that I take part in, make my contributions in any capacity, get embarrassed sometimes and unlikely of my nature, I do even volunteer for some tasks. :) May be the idea that I have a comfort zone might have left my mind when I went to boarding school. I might have started to anticipate the adaptation to unexpected situations and different kinds of people. On top, my philosophy of changing the numbers of life according to the numbers I get might have helped me. I expect ambiguity, abnormality and interestingly on top, a pattern in life. I do think and try to understand about society and life at large. My little access to different circles of people gives me food for thought too. It also gives me experience in the so called etiquettes of different groups of people. I get a chance to observe by being a part of the society, and be aware of what society is capable of.

Being someone who likes to take decisions of his life in his own fashion, I sometimes end up in loggerheads with my immediate circle of family and friends. The logics that I follow or pursue, mostly just don't convince them. But my experiences in interacting with a large section of people, thinking in different ways, and looking life at different angles is what usually helps in cooling the system. Rational and logical arguments seldom work. So does stubbornness and arguments. Sometimes a smile or a little anecdote will convince the other better. Sometimes it is better to avoid confrontation, if at all possible. Sometimes, it is best that you be a part of the group, even though you are nothing of the sort (I was quite accepted by the all the so called political outfits of the campus).

This gives quite an account of my friends. May be about why I have so many friends and what I do get from them than the financial aid or real idea of friendship too. It is a learning experience to be in the company of so many people. Also, for people who love knowledge and understand it better than anything else, with a keen and trained (from JNV) thoughts and eyes on society, it is something precious I should say.

Family

Though I am not a filthy rich guy, I am quite sure that affording my treatment at its current cost is not so much of a hefty burden on my father than many other things. It will be more of a mental and physical burden for him than financial. He has brothers who are able to and are helping him in running his farm, his real estate investment etc. Also as an investment, he preferred liquidity over higher returns and that also might help him a little here. Amazingly, I do have friends, teachers and family to help me in anyway they can. I do know it makes me one of the few fortunate people with the same medical situation and it, I should say, humbles me.

But it also gives me an idea of the society that I live in. The monetary help is always seen as the best and important way of showing support and easing the burden in case of expensive treatments. Strong family ties are a crucial matter when it comes to situations like this. Me and my father can manage in Vellore easily without having the slightest tension and even think about doing some work back in IIT, only because I have two of my father's brothers looking after his properties and my mother in our village and another brother looking after our properties in town. A fourth brother who is a doctor, spend a week of his life troubleshooting my issue and still calls almost everyday to get the details of treatment and my status in case he needs to get involved. I do have doctors as my cousins who spend the best ties and knowledge they have to find out where I can get the best treatment in India.

All this came from a strong loyalty to the idea of family -- for which even I should say I am trying to contribute a little by efforts of building a family tree. It is a project this is halfway and I would like to complete it. When I'm in hospital, I can at least get it going by a small detail. A lot of information is gathered by my father's elder brother but was not archived well in a software scheme -- I will try to do that and give it a shape as soon as I get hold of that data. The loyalty to family came from various points. First of all, all the stakeholders involved were hardworking and financially stable and the matriarch (my father's mother) who ran the family for long time actually made sure that the details of money were correct and kept out equation wherever possible.

There is enough and even more family troubles and issues in each of the atomic families. However, usually any big issues are put forward to something like a family meeting and I should say everyone is made to participate in that. Plus, they gather for onam, vishu, different poojas and other festivities every year. On top of their participation, they make sure people who can participate from next generation is sure available and is

on the scene. The sense of being a part of the family and all these people are our own (they are not cousins but brothers and sisters) is something they like us to understand. That gives my sister the nerve to tell her nine year old son that he got 100s of cousins back in India. Seeing the American society, I don't think he might have been convinced and that put me into making the family tree. But I guess that his visits to India and participation in one or two family gatherings every time might have given him the idea. He might have seen and played with a lot of those 100s of cousins in the two month vacation he gets once in two years.

All of my father's siblings have achieved their own level of self sufficiency. Interestingly none of them think alike. There used to be huge debates on any issue with people having different views and all of it gets thoroughly debated out. Head of the family takes the decision in the end. May be this level of involvement due to the diversity of opinions might be creating a chance of discussing out all possibilities of a problem. The kind of rationality obtained when things are debated well to understand its different perspectives. This is not to say that they are modernists or reformings, but instead, most of them are believers with different political mentalities and have kind of orthodox views in social relations. But, I should say, they understand change, they resist when I grow my hair or decide to make a choice to go into research and academics than the money spinning IT Galore. But they accept it. They know we have the power and will to defy them and proceed on our own if they are not cautious, which might not do much good for the family fabric that they have been protecting for the last 50+ years.

But the thing is, it created a loosely knit, yet loyal institution, out of a set of fragmented, diversely thinking, atomic family entities. As a matter of fact, the idea of belonging is there for even people who don't really belong to the family (ones who are married off). Many of them prefer to spend their festivities with us since we make the best out of it :)

The idea of having an independent life out of society and family ties is encouraging and goes well with the liberal mind set that I have. I have managed to keep my own identity and made sure I'm the one taking decisions for me in life. Still somehow, I managed to keep the life alive with so many friends and even put them to good use. Even though I don't accept or rather, sometimes just make and do things which many in family don't like (small things like growing hair or big decisions like my stream of study), I managed being a part of the family. I do make sure I visit my family in every city I have been to.

It is a kind of experiment. As I said before, the system likes to use it for your benefit. So the best thing to do is understand the system, keep it out of you but be inside it. Here I explained two large systems of society (friends and family). I managed to be a

part of the system, at the same time kind of out of its reach. I tried to learn the system, using it to increase my leverage when I needed to have an interaction or when I come to loggerheads. I am not interested in, or believe in direct confrontations. Very rarely do I end up in one. I like to manoeuvre through the system without alerting it. I think I did it right so far. :) If I publish this as it is, it might make a difficult and awkward situation, but then life is not always what you want. :)

Hospital Log 3

Wednesday November 10 2010

I was temporarily discharged from hospital on Monday, the 8th of November. First round of my chemotherapy was over on Thursday and by Monday, my counts started to increase. Doctors were happy with my health and progress, so they decided to discharge me temporarily for a week. Voila! I was out of hospital after a month.

I was getting out of a room (a floor I should say) after a month. For 2 days I was in a 2nd floor ward and from the third day onwards in a room on 8th floor of a building. At times I was free to roam around the floor corridors and I was allowed to look through the windows and gaze at the people and the rush outside. But I did not literally get out of a building for one month. To be specific, from 7th October to 8th November. But the problem was, I didn't feel it. I did not have any problem being in a room for a month with my father. I did not feel happy or special to get out of that room.

Now I can identify some reasons for that too. First of all, being confined to a room is not new for me. If you ask my friends or even my Professor, you will understand how much I love to be in my hostel room :) That might have helped me a little in enjoying being lonely. In fact if I am doing something, I like to be alone. I usually use a headphone in lab to work.

Next is the communication and information explosion in digital world. Things I need to live is food, dress and medicines. The hospital gives all these. Next issue is of getting engaged. I have 4 mobile connections, 2 internet connections, one mobile with an internet connection and my netbook. All these devices keep me alive in the virtual world. I can be connected 24/7 if I want (I actually put off computers to give some 2 hours for reading). These devices kept me posted, they gave me news from around the world. I get daily news from USA, Hyderabad, Kerala and sometimes Bangalore and Chennai. I do work on my laptop related to variety of things ranging from Free Software Activities to Academic Research. I do watch Television but its not required for me. Most of the time I do it to get sleep. If I am not in a mood to use computers, I use my mobile to connect to the world, to read my mails and to talk to my friends. If I am not in a mood for that too, then I would go for the old fashion reading and that too does not get me bored much. On top, when you are sick, hospital is more comforting. Doctors and Nurses who know what to do when something is wrong is nearby.

Not getting out of a room for a month and undergoing a treatment for a kind of serious anomaly in my body not having thrown me out of my comfort zone is a soothing feeling. But when you think more about it, the idea seems like, my comfort zone is "being sick" though this is the only serious illness I ever had :) I can do things I want to do in the pace I want. Moreover I was doing it and I was more interested in doing it than I normally was. It is a kind of frightening thought that you feel very much comfortable in a hospital bed. Yeah there are some reasons like, I didn't get any infections from my chemo and my body was good enough to sustain the medicines. No serious issues were there other than some vomiting, loss of appetite, loose motion etc. But all in all, even during the one week doctors waited for Doctor Vikram to come and decide on my treatment, I was actually free to do anything. I never had any thoughts of getting out of the hospital :) I was more than happy to be in the room and go along with the routine.

When you think about it, I am still blessed with a lot of friends who are concerned for me. A big family, many of whom visited me in hospital during my stay and those who couldn't visit actually called me to check up on me. I do have a lot of teachers who are concerned for me and ready to help in whatever way they can. My Professor calls me once in a while and tells me not to worry about things in Hyderabad. Another Professor from my UG times called me to enquire about the details and told me to keep him posted (have to mail him :)). Friends from my school calls me once in a while and enquires about my health.

This puts two things into my perspective. First is a realization that I am a solid hardcore member of the so called Playstation/Internet/armchair/beanbag generation (though I never owned a gaming console). For me, the entire world is there on my finger tips and I like to get out of it whenever I pleased to do so. I like the power to switch off or log off from others. Being alone is not a problem as long as I am sure I can connect back to the world. But unlike others in this generation, my twitter/facebook usage is very minimal. I might have tweeted some 200 times so far and get on facebook only once in a week. It is nothing like "I don't want/like facebook or twitter". Basically, I use twitter/buzz to update my status or give out news and very rarely do I get something to update :) About facebook, huge volume of information just scares me! I use it once in a while to check on my friends, check their trip pictures, status, etc., but not on the level of reading everything on the wall. But I do follow a lot of other details like dozens of mailing lists, blogs and portals to keep up to date with the world.

There are lot of things people associate with "us (Internet generation)". It includes lack of social skills, inability to form real human relationships, difficulties in understanding

human relations, lack of understanding of real world problems (some people call it "reset button syndrome" :)) to even lack of moral values (I don't really know how. May be all the fps is making us blood savvy). I should say these are exaggerations. Its not like, no one in the Internet generation can make sense of the world. I point to myself as a proof of concept. I am better off alone in front of a computer with access to wikipedia and google. But that doesn't mean I am good only there. We are very comfortable getting out of comfort zones too. We do make friends and most of the twitter/facebook/playstation generation do a lot of partying. Most of the page 3 figures are kind of people who can live in a room for a month without much trouble if they have a computer, mobile phone and internet connection.

The idea of being a very social guy with a lot of friends from different groups and levels, and a nice family fellow with lots loving relatives, and someone who feels comfortable being alone in a room with a pc and internet connection is kind of bizzare! But some how I am able to manage it. May be the contrasting images of me in different scenarios is a suggestion that the real me is not there in any of these broad pictures. But that is usually the pet idea for grand unified theorists. I am more of a believer in existence of multiple instances.

I firmly believe that it is natural for people to behave differently in different social scenarios to avail maximum leverage for themselves (everyone is selfish). I do believe it is natural for me to be comfortable in a crowded dance floor listening to head banging metal or a quiet bar/restaurant with friends or in a closed room alone with a computer and internet. Multiple comfort zones and equally enjoying them might be possible only for people of this generation I guess. The kind of people who change themselves from a geeky researcher to a hard core metal fan in seconds and combine the contrasting personalities well so that he listens to heavy metal while writing a paper on advanced pattern recognition.

People might say it is bad to be inconsistent and to be without a personal identity. But what I would say is, multiple identities are natural. They are generated and nourished as a part of our ability to adapt to situations. It is unwise to expect everyone to follow the defined roles of the society. People tend to follow patterns and groups. Most of the time identity of the person is merged with the identity of the group he belongs. But that helps in bringing out his personal identity since within the group, identity of the group is irrelevant. For people who belong to a large variety of groups like me, there are visible contrasting identities on play. Even within a group, the identities from other groups becomes your personal identity. So, ultimately when someone defines me, it will be based

on his perspective about me from his knowledge regarding the various identities that I possess. I think it is true for all human beings. Everyone has different identities in different groups and one's perspective on another is just an opinion of the group from which he knows the other to be from. In conclusion, what I wanted to say is, it is wrong to say someone belongs to a group just because he is comfortable with a group or he is a part of it. He might belong to another contrasting group too. It is very much possible that he can be comfortable there too. People can be equally comfortable in two contrasting scenarios :)

Hospital Log 4

When you are a leukemia patient, the world around you changes a lot. You will find yourself befriending lot of patients and will hear a lot of amazing stories. In a world where names are irrelevant, one of those stories I heard was of her. She is of my age and till recently, used to live right next door. I heard her story in bits and pieces from narratives of her mother, sister and at times, from herself. From what I could gather, she is practically the complete opposite of who I am. Hardworking, God fearing, socially conscious and above all, highly scholarly. In my short life so far, of 25 years, most of which I spent in Kerala, I am yet to see a woman who does not fear the opinion of others. May be the world is supposed to be so and manipulators and tricksters like me are an exemption.

Anyway, when I met her, she was in treatment for a relapsed ALL which took its toll on her during the final days of first year MBBS. It seems she used to complain about constant headaches and other issues now and then. However, her parents dismissed it for her compulsive addiction to studies (If I wake up everyday at 4 and study like she used to, I guess I would have been in bed sooner :)). Interestingly, she had to do blood smear (a pathology test) as a part of her practicals, with her own blood. She found blasts, but thought it was due to some mistake in the procedure. Later, after the exams, when she went to her ancestral home in north Kerala and fell sick only did they figure out the real culprit. Without wasting time she availed treatment and for most of her second year at college, she was in Vellore than in Thrissur. But unlike me, she spent the time reading her textbooks and wrote exams the same year. To everyone's surprise, she came second in her class. It is quite difficult to get your head straight and think normally while in chemotherapy let alone studying for exams, that too for MBBS second year.

That itself shows her commitment and hard work. In the very few conversations I had with her, I quite felt the immense confidence and courage in that fragile body frame (may be effect of chemotherapy). She was someone capable of bringing a difference to many in the society and I hope she ends up doing it. I don't know how much her MD in Anesthetics (if I guess right) will help her in that, but a good doctor could change a lot of lives.

That said, we were undergoing the same regime of high dose chemotherapy and both of us were scheduled for a Bone Marrow Transplant soon after. Our conversations often hovered just around treatment regime, hospital doctors, medicines etc. of which she is kind of an expert, and for me, it was all new. May be that deceived me a little.

She rarely talked about her earlier stint in Vellore, but her mother and sister gave me lot of details regarding it. I still remember how exactly she was diagnosed for the first time (if she knew I would write about it, she might have never told me any of these :)). But I don't really know anything about exactly how the relapse happened, except that, I had called her just before the blood test result came to enquire about the details of chemotherapy. Nobody needs to teach me the art of survival, but seldom we find someone who survives catastrophes so elegantly that makes us look back at our whole life and feel ashamed.

All my life as an adult, I led a quite secured one. I made my choices on instincts. Even though doubtful about the paths I liked to explore, my family always stood beside me. But for her, practically her adult life started with ALL, and it was completely under the shadow of one of the most dangerous diseases in existence. I can't really imagine living so, let alone actually suffering from it. At least I had some 7 years of no-worry and I still have great support and help for being the people's man that I am.

She once said that seeing lot of successful BMT patients during OP was comforting. Likewise for me, it was comforting to see, befriend and have some wonderful time as well, with someone of my own age and superior scholarly attitude next door. To crown it, seeing her successfully go through the BMT and the difficulties soon after was really helping my confidence too.

Interestingly, meeting her first time made me write. I wrote a small monograph on the social relevance of hair for women and the untold laws governing how one should grow their own hair. I must say the spark in her eyes when she showed her picture with hair made me write it.